

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKIKAKA

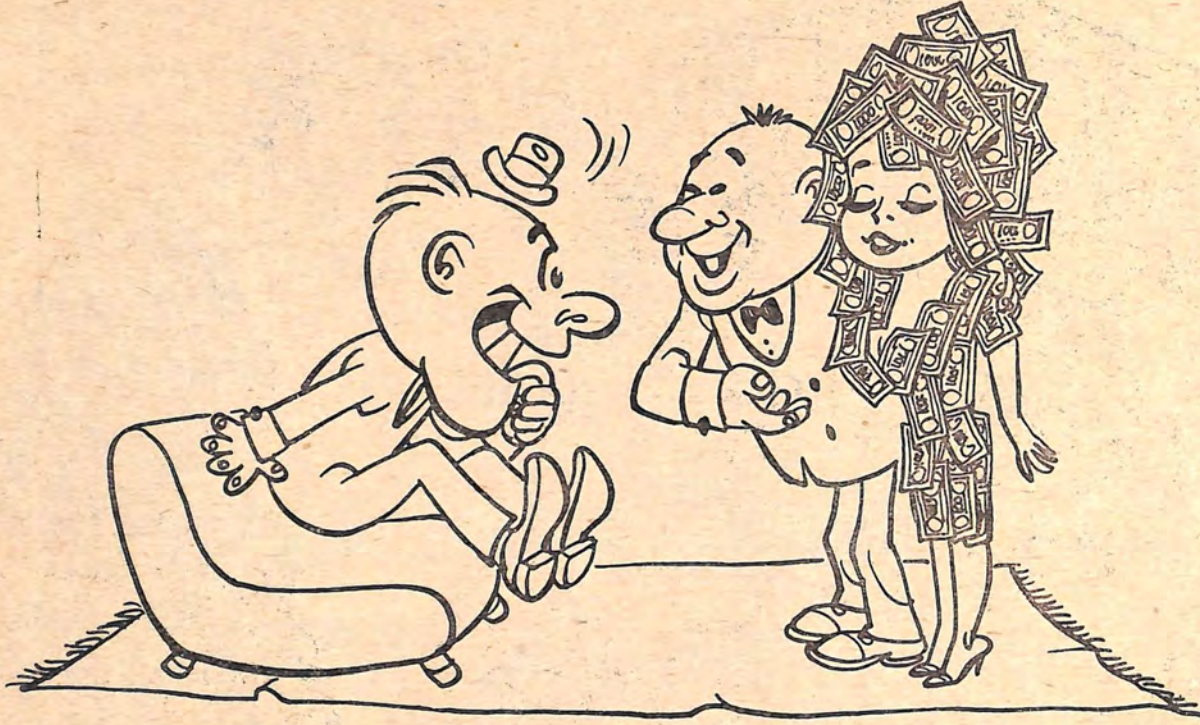

Bakanların, Senatörlerin, Milletvekillerinin
de faydalandıkları avanstan yüzbin memur
istifade edemiyor... — Gazeteler —

— Bu bana... Bu sana... Ne verelim Hasan'a?...

**Türkiye İş Bankası
1967 İkramiye Plânını
takdim eder:**

1967 yılında:

15 MİLYON

**130 APARTMAN
DAİRESİ**

5 ADET 100.000 LİRA
200 ADET 10.000 LİRA
400 ADET 5.000 LİRA
1000 ADET 1.000 LİRA

ayrıca
30 000 ADET
para ikramiyesi

Lütfen Not Eder misiniz...

- 15 MİLYON liralık ikramiyelerin ilk çekilişi için tasarruflarınızı İş Bankasında toplayınız.
- Merakla beklenen ve 24 Martta yapılacak olan SERVET KEŞİDESİ için İş Bankasına yatırmış olduğunuz tasarrufları muhafaza etmeliniz.

TÜRKİYE İŞ BANKASI
paranızın... istikbalinizin emniyetidir

AKBAABA

Yıl: 45 Cilt: 12 Sayı: 2 * Başyazarı: Yusuf Ziya ORTAÇ * 4 Ocak 1967

Kosigin'in Arkasından

KOSİĞİN, Türkiye'yi ziyaret eden ilk Sovyet Başbakanı'dır. Bunu, tesadüfün bir lütfu sayarız. Çünkü misafirimiz, ne gazaplı bir Stalin üslubundadır, ne de patavatsız bir Kruşçef.

Sayın Dışişleri Bakanımız Çağla-yangil'in nâzik delâletiyle kendisine tanıtıldım ve Tarabya Oteli'nin Boğaz kıvrımlarını çerçeveleyen geniş penceresi önünde bir süre konuştuk.

Bir Fransız yazarı: «İnsanların zekâsı, cevapları kadar suallerinden de anlaşılır» diyor. Sayın Sovyet Başbakanının soruları karşısında Fransız yazarına hak verdim!

Kül rengi saçların altında buğday tenli bir yüzü var Kosigin'in. Yemekle etlenmemiş ve içki ile kanlanmamış bir yüz. Gözleri, yumuşak, esmer mavisi. Böylesine sâkin bir ses ve telâşsız konuşan insan görmedim. Yorulmak bir yana, onu dinlerken dinleniyorsunuz.

Demirel ile konuşulanlar, kendi a-râlarındadır. Yalnız, şunu mutlulukla söyleyebilirim ki, dost dileklerini gözbebeklerinde getiren bu devlet adamı ile iyi sonuçlara, uğurlu sonuçlara götürülemeyecek mesele yoktur.

Yazıla yazıla doğruluğu eskimiş bir gerçeği tekrar edeyim: Coğrafya bizi Sovyet Rusya'nın yanına oturtmuştur. Büyük komşumuzla, karşılıklı anlayış ve güven içinde yaşamaktan başka hiçbir şey istemeyiz.

Kurtuluş Savaşının bittiği günleri düşünelim bir kere: Anadolu topraklarında kan ve yanık kokuları tütü-

yordu henüz. Atatürk, Venizelos'la Türk - Yunan dostluğunu bu perişan zemin üstünde kurdu, bütün o faciâlar sahnesine bir perde indirerek...

Sovyet Rusya ile Türkiye arasında, böyle yakın bir geçmişin, perde arkasına saklanmış yangınları yok. Tam tersine, Kurtuluş Savaşı günlerinde Lenin'den Atatürk'e uzanmış bir dost elin güzel hâtıraları var...

Türkiye, bugüne kadar bu dostluğa, dikkatlerin en incesi, en duygululu ile bağlı kaldı. İkinci Dünya Savaşını bir vefa örneği diye gösterilebiliriz.

Sovyet Rusya dışı bütün dostluk anlaşmalarında, büyük komşumuzla münasebetimiz daima, daima, daima titizlikle ön plâna alınmıştır.

Yalnız, hoyrat ve yırtıcı Stalin'in, millet ruhunda yaralar açan kaba isteğidir ki, iki komşu devletin dostluk sınırlarına yılların eritemediği buzlar yığıldı.

Hemen açıklamak isterim ki, bu saldırgan teklifi biraz da biz çağırdık.

Dış münasebetlerde, hiçbir adım, siyasi iklim düşünülmeden, basılacak zemin yoklanmadan atılmaz. Bizim o günkü hariciyemiz, bizim o günkü Moskova Elçimiz, bu ilk şartların hiçbirini göz önüne almadan Sovyet Rusya'ya yeni bir dostluk anlaşması için el uzatmıştı.

Karşımızda, İkinci Dünya Savaşının cehenneminden çıkmış bir adam vardı, bir ateş adamı, bir zebânî...

Uzattığımız eli tutunca, yanan parmaklarımızı geri çektik...

İşte nice yılların unutturamadığı o acı, o kaba hâtranın hikâyesi!

Değişen bir dünya üstünde yaşıyoruz artık. Artık ne büyük dostumuz Amerika için büyük komşumuz Sovyet Rusya eski Rusya'dır, ne büyük komşumuz Sovyet Rusya için büyük dostumuz Amerika eski Amerika'dır. Dünya sulhüne dış bile-yen yediyüz milyon ağızlı Çin ejde-re karşısında, ittifaklar ve dostluklar dengesinin bir daha değişmesi, elbet siyasi sürpriz sayılmaz!

Sayın Aleksî Kosigin'in Türkiye'yi ziyareti, dünyanın yeni bir oluş içine girdiği böyle bir güne rastlamıştır. Devlet adamları arasındaki konuşmaların nasıl bir verimlilik getireceğini henüz bütün açıklığı ile bilmiyoruz. Ama, Almanya'nın yabancı işçilere kapılarını kapamak gücüne düştüğünü biliyoruz. Fransa'da işsizliğin, gazeteleri homurdattırmaya başladığını da okuyoruz. Vietnam savaşı ise Amerika'yı sınır dışı sermaye kaymalarını önlemeğe zorluyor... Bu arada, rafineriler, demir-çelik tesisleri, sun'î gübre fabrikaları gibi yeni yatırımlarla kendi İnsanlarımızı kendi topraklarımızda iş sahalara açılmasını, kötümser bir muhalefet bile küçümseyemez.

Bunların dışında, bir daha gururum okşandı: Devlet Operasında, Kuşular Balesi'ni seyrettikten sonra, sayın Kosigin, başbalerin Meriç Sümer'in elini avucunda tutmuş: «Size hayran oldum» demiştir. Milletleri medeniyet dünyasında yükselten böyle başarılarıdır. Bu sözlerle, Atatürk kuşağının sanat gücünü

Mizah edebiyatımız

Bir şaheser kazanıyor :

İt Adası

ROMAN

Muzaffer İzgü

İki sayı sonra yayınlamaya başlayacağımız «İT ADASI» bütün insanları, bütün havası, bütün konusu ile yüzde yüz bizimdir, bizim mizah romanımızdır.

Mutlaka sevecek,

beğeneceksiniz!

alkışlayan Sovyet Başbakanı, Sultanahmet camii'nde de: «İnsan, bu güzel mâbedin içinden çıkmak istemiyor» demekle bugünkü sanatkarların dükkân sanatkar cedlerine hayranlığını belirtmiştir.

Politikacılara en rahat yürünecek yolu, kültür ve sanat adamları açarlar. Yeni dostluğun kurulmasında hepimiz vazifeliyiz.

Geçen hafta, Türkiye'den böyle duygulu bir yolcu geçti.

Yusuf Ziya ORTAÇ

Kıbrıs'a bütün Çek silâhları çıkarıldı. — Gazeteler —

Demirel — Sen gizli silâh taşıyormuşsun... Üstünü arayacağım!...

HAYVANLARI KORUMA GÜNÜ

BİZİM ilkokullarda, günler, haftalar, doludur... Dil Bayramı, Hayvanları Koruma Günü, Birleşmiş Milletler Günü, Yerli Malı Haftası, Anneler Günü, Kızılay Haftası, Trafik Haftası, NATO Günü, CENTO Günü, İnsan Hakları Haftası, Veremle Savaş Haftası, Kansere Haftası, Yeşilay Haftası, Avrupa Günü, Dünya Sağlık Günü... Say sayabildiğin kadar.

Şayet öğretmen, bu haftalardan zaman bulabilirse tarih okutur, coğrafya okutur, matematik belletir. Bazen öyle günler olur ki, haftalar, günler birbirine karışır. İnsan haklarından bahsederken, bakmışsınız dersin yarısından sonra eşekten bahsetmeğe başlarsınız. Çünkü o gün, İnsan Hakları Haftasıyla, Hayvanları Koruma Günü birbirine karışmıştır. Bir tarafta eşekler, bir tarafta insanlar... Öğretmenlik odur ki, hayvan haklarıyla, insan haklarını birbirine karıştırmadan, öğrencilerine bu günlerin ve haftaların önemini kavratılabilmek... Hem bu haftalar için çok cazip bir isim de bulunmuştur. Ek Ünite, derler adlarına... Ama dünyanın tutkallı bir araya gelse, bu üniteleri ekleye ekleye bitiremez. Okul açıldığı günden, kapandığı güne dek, hergün bir ek ünite vardır tablodan listesinde. Bu üniteler, tablodan ne salatasıdır, ne de hoşafı. Hele erkeksen bir tanesini es geç, hele erkeksen bir tanesini umursama. O zaman müfettiş başına dikilir:

— Arkadaş, sen niye işlemedin Dil Bayramını?

Artık ona anlatamazsınız:

— Efendim, ben birinci sınıf okutuyorum. Daha bu çocuklar doğru dürüst dillerini oynatamıyorlar.

— Ne demek efendim, ağaç yaşıyor eğilir. Sen ona şimdiden dildeki arlaşılmayı kavratıp «kadar» yerine «değin» i öğretmezsen, sonumuz ne olur?

İçinizden:

— Her halde memleket batır, der, dışınızdan da, «Emredersiniz efendim» dersiniz.

Bu hafta ve günlerin en enteresani Hayvanları Koruma Günü'dür. Nedense çok önem verirler bu haftaya...

Doğu Anadolu'nun bir köyündeydim. Hayvanları Koruma Günü'nün yazısı bir hafta önceden geldi.

«Önümüzdeki Hayvanları Koruma Gününde uygulanacak program aşağıya çıkarılmıştır. Okul Müdürleri ve müfettişlerin, bu konu üzerinde ehemmiyetle durmalarını rica ederim. Millî Eğitim Müdürü, falan filân...»

1 — Okula evcil hayvanlar getirilerek, öğrencilere tanıtılacak.

2 — Bu hayvanları korumak için neler yapılacağı öğrencilere kavratılacak.

3 — Bu hayvanların yaşayışları hakkında öğrencilere gereken bilgi verilecek.

4 — Hayvan sevgisinin aşılmasına çalışılacak.

4

5 — Hayvanlarla ilgili bir duvar gazetesiyse, sergi hazırlanacak.»

Ben yazıyı alır almaz hemen faaliyet geçtim. Sınıfta:

— Kim hayvanları çok sever? diye sordum.

— Hepimiz, dediler.

İçlerinden 85 Ramazan:

— Efendim, dedi, bizim hayvanları çok sevdiğimiz şurada belli ki, hayvanlarla aynı yataкта yatarız. Meselâ efendim, benim sağımda Sarıkız, solumda Karakız yatar!

— Ablan mı bunlar senin?

— Yoo, bizim inekler!...

62 Kadir:

— Efendim, dedi, ben öksüzüm. Anam öldüğünde babam: «Ne yapalım çocuklar, üzülme, ben size yeni anne alırım» dedi. Geçenlerde bizim inek ölünce bi ağıt tutturdu, bi ağıt tutturdu ki, bi haftadır geceli gündüzlü ağlıyor!

18 Bahri:

— Efendim, benim babam arkadaşlarımın babalarından daha çok sever hayvanları. Geçen sene bir kitlelik olmuştu da, babam bize, «Sizin aklınız var, evde ekmek olmadığını bilir, ona göre açlığa dayana-

bilirsiniz ama, inekler dayanamaz, dedi. Onun için biz iki kardeş tam üç ay ineğin önünden artan kepeklerle karnımızı doyurduk.

— Bitti mi çocuklar söyleyecekleriniz?

— Bitti öğretmenim.

— Öyleyse şimdi iyi dinleyin beni. Gelecek salı Hayvanları Koruma Günü. O gün okula gelirken hayvanlarınızı getirin!

— Hepimiz mi efendim?

— Hayır. Meselâ, Ahmet inek getirsin, Hasan köpek getirsin, Hüseyin tavuk getirsin...

Salı günü, sabah erkenden damladı müfettiş. Köy kahvesinde sigara ve çayla kahvaltım ediyordum: — Buyrun efendim, dedim.

Surat mahkeme duvarı, gözler alacaklı görmüş borçlu gözü, kaşlar baraj seti, alın fay kırığı, saçlar kirpi, ense sütlü bazlama. Sertçe:

— Okula gidelim, dedi.

Zaten bu mübareklerin yumuşağını bulmak mesele.

— Gidelim efendim, dedim.

Okula geldik. Bahçeye girer girmez yüreğim ağzıma geldi. Bugün, Hayvanları Koruma Günüydü ve

bahçede bir tek hayvan yoktu. Artık, müfettiş arzedeceğim mazareti içimden hazırlarken bizim sınıftan bir eşek anırmasıdır yükseldi. Hem ne iştahlı bir anırma... Müfettiş:

— Bugün Hayvanları Koruma Günü olduğundan haberiniz var, değil mi? diye sordu.

— Var efendim, dedim.

— Sınıfa girelim!...

Sınıfa girmemle, beynimden aşağı kaynar suların dökülmesi bir oldu. Sınıf değil, bir hayvanat bahçesi, bir sirk... Beş altı tane inek, üç dört tane at, sekiz on kadar eşek, iki iri camuş, kediler, köpekler, tavuklar, civcivler, tavşanlar, keklıklar... Şimdi, müfettişin yanında işi bozuntuya versem olmaz...

— Çok iyi, çok güzel çocuklar, dedim.

122 Osman:

— Efendim, sınıf almadığı için yarısını da öteki odaya doldurduk, dedi.

Tam bu sırada arkadan 15 Ali, bağırıyor:

— Efendim, inek sıranın üstüne sıçtı!

Müfettiş düzeltti:

— Pisleli.

Ali:

— Vallahi pislemedi efendim, sıçtı!

Konuşmamızı, Şevket'in atının kişnemesiyle, Zeliha'nın eşeğinin anırması kesti.

— Efendim, bizim sarı bık kundanadı.

Bitişik duvar yıkılacakmış gibi güm güm vuruluyordu. Sınıf başkanı:

— Bitişik odaya bak gel yavrum, dedim.

Koşarak, gitti geldi:

— Fadimegilin sarı eşeğiylen, Musdo dayımgilin gara eşeği kü-rüklüyorlar, dedi.

Müfettiş anlamadı:

— Ne oluyorlar?

— Kü-rüklüyorlar efendim.

— O da nesi?

— Kü-rüklüyorlar ki efendim, gan-cık eşek doğursun diye...

Arkadan başka bir ses geldi:

— Efendim, Hıdırgilin atı Nevriye'nin yüzüne işedi...

Tam o anda, tâ deminden beri yerinde duramayan siyah bir köpek, hemen müfettişin ayaklarının dibinde gezinmekte olan sarı köpeğin üzerine çıktı. Bir bu eksikti. Çocuklar gülüşmeğe, eşekler anırmağa, atlar kişnemeğe, inekler böğürmeğe başladılar. Şimdi, gidip üstteki köpeğe tekme sallayacağım, ama gün o gün değil. O zaman müfettiş hemen rapora yazar: «Hayvanları Koruma Gününde köpek tekmeledi» diye. Ne yapmam diye düşünürken müfettiş bir tekme salladı üstteki köpeğe. Tekmeyi yiyen köpek:

— Hırrr, diye, dişlerini gösterdi müfettişe.

— Oştı!...

— Hırrrr!...

İşcan, yeni yıl bütçesini Belediye Meclisi'ne getirdi.

Dar kapı!

Müfettiş bu kez kuyruğuna asıldı hayvanın. Ben hâlâ, rapora tenkit yazılır korkusuyla elimi sürmüyor, sadece köpeğin başına geçmiş:

— İn Karabaş, aslan Karabaş, zamanı değil Karabaş, burası yeri değil Karabaş, deyip duruyorum.

Köpek, kaçınıcı hırlayıştan sonra bilmem, ön ayaklarıyla altındaki köpeği iyice kavradıktan sonra dişleriyle müfettişin pantolonuna asıldı. Müfettiş çeker, köpek bırakmaz... Ulan aman ne yapsam ki? Nerdeyse yırtılacak müfettişin pantolonu. Acaba, vursam mı, vurmasam mı? Ya yazarsa rapora? Ulan vursam mı, vurmasam mı? Caaaart!... Gitti müfettişin pantolonu. Müfettiş, sinirinden nerdeyse köpeği boğacak. 56 Şemsi:

— Efendim, onlar öyle ayrılmazlar, dedi. Su dökmek lâzım.

İşin ucunda köpekleri bu kış gününde ısıtmak olmasa kovayı kapıp koşacağım ama, ah şu rapor meselesi... Bu hengâme arasında bir de baktım ki müfettiş kaybolmuş.

— Çocuklar nereye gitti müfettiş?

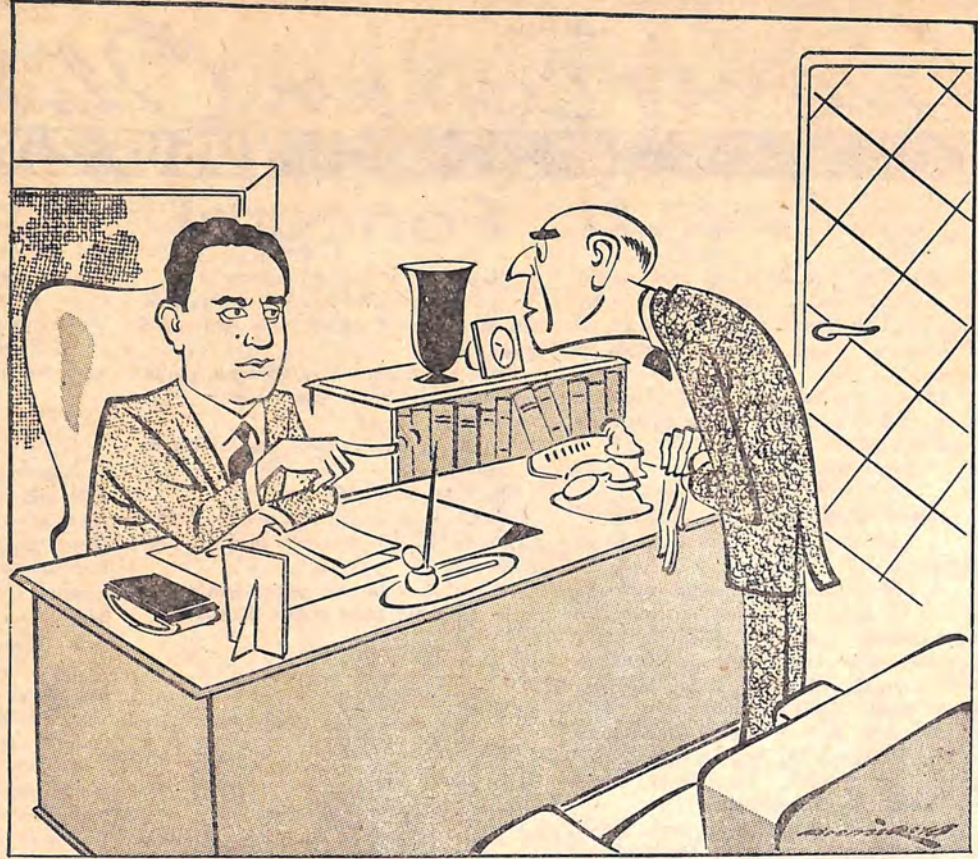
— Gitti efendim.

Üç gün sonra bizim rapor geldi. «Kızgın dişi köpekle, kızgın erkek köpeği hiçbir emniyet tedbiri almaksızın sınıfa getirmekle... Sonuç: Orta.»

Altında tavsiye kısmında da şunlar yazılıydı:

«Sınıfa evcil hayvanlar getirilmeden önce kızgın olup olmadıklarının bizzat öğretmen tarafından kontrol edilmesi.»

Muzaffer İZGÜ

Memur — Efendim enflasyon geliyormuş...

Bakan — Yabancıardan bana ne?... Dışişleri Bakanına gitsin!

TÜRK POLİSİNE SELÂM!

BUGÜNKÜNÜN on misli polis ister İstanbul. Başka türlü âşâyış korunmaz. Bu biliir... İkincisi mi?... Her polise, bugünkü maaşının en az üç misli maaş ister...

Ölümün arkasından aç karnına koşulmaz. Polis, vazife başına gelince aklı evde kalmıyacak: Mantosuz karısında, pabuçsuz çocuğunda, kömürsüz sobasında...

O zaman polise, dudak ucu ile «polis» değil, göğsümüzü gere gere «polisimiz» deriz!

Bakınız şu yamalı gömlek altındaki kalblerin büyüklüğüne: İstanbul Valisi sayın Poyraz, onlarla gönül alıcı bir konuşma yaptı, üç gün sonra, ölüm saçı polis kaatilini vuruşa vuruşa kıskıvrak yakaladılar.

Eğer İrfan Vural'ın kurşunları, iki cep defterine saplanmasaydı, Câzip Işık'ı şimdi yumuşak hastahane yatağında değil, sert bir mezar toprağında görecektik!

O, bizim korkusuz yaşamamız için, kendisini korkusuzca ölüme atmıştır.

Türk polis'i, Yassıada'da, sayısı bir elin beş parmağından az birkaç suçlu yüzünden hırpalanmıştı. Onun ürkekliliği kolay kolay geçmezdi elbet. Artık, o günler acı bir hâtıra bile değildir. Başta, kadife elli, çelik tutuşlu Haydar Özkın, bütün polislerimizle övünüyoruz.

Yalnız, sevgilerimizi, dilsiz duygularla içimizde saklamak yetmez. İstanbul, hiç olmazsa, Câzip Işık'ın şahsında, Türk polisini gönüllerimizin sıcaklığını taşıyan bir armağanla selâmlamalıdır. Vazife aşkı ile ölümlle kucaklaşanlardan da bu esirgenir mi?

AKBABA

Yazısız

Geçmiş Zaman Olur ki...

YUSUF ZİYA ORTAÇ

ŞİMDİ kaç çeşidi var, bilmem... Benim çocukluğumda gramfon'un adı Fonograf'tı.

Bizim ev, onun ilk girdiği evlerden biridir. Gözümün önünde henüz: Babam, güzel yüzü siyah bıyıklarının altından taşan bir gülüşle odaya girmişti, elinde kocaman iki paketle...

Annem, her yeni şeye karşı, biraz ekşi, biraz buruk bir kadındı, insanı bir pişman ediş vardı her halinde...

Kaşları yarı çatık:

— Bu da ne? dedi hafif homurtulu...

Babam, daima iyimser, daima gülümser:

— Şimdi hep beraber öğreneceğiz ne olduğunu, dedi.

Bağlar çözüldü, kâğıtlar açıldı ve ortaya mavun bir kutu çıktı. Yanında maden sapı vardı. Üstünde maden bir silindiri vardı.

Sonra öbür paketi açtık: Dört kutu çıktı onlardan da... Kutuların içinde, tıpkı çikolataya benzer, büyük kovanlar vardı.

O maden saplı, o maden silindirli mavun kutu, Fonograf'tı, dünyanın gramfonu, bugünün pikabı sanırım... Ortası delik, şokola kovanlar da bugünün plâkları...

Babam eve geldi mi, ilk iş ellerini sabunlar, sonra soyunur, entarisini, terliklerini giyerdi. Üstüne, yazsa ipek Şam hırkası, kışsa, kürk...

Ama o akşam soyunmadan, çocuk sevin-ci ile evimizin yeni oyuncasına eğildi.

Önce maden kulpu çevirip Fonografi kurdu, sonra maden silindire kovana geçirdi, işi taktı ve bıraktı dönmeye...

Birkaç dakika sonra, türkü mü, şarkı mı, gazel mi, neyse, bir alaturka feryat doldurmuştu odamızı...

Ben, çocuk ruhumda hafif bir ürküntü, ne olur ne olmaz biraz uzaklaşmıştım Fonograf'tan...

Çığlık devam ediyordu odada:

Şu karşıkı dağda bir kuzu meler,
Kuzunun feryadı bağırımı deler,
Gel kuzum ağlama.. Kuzum meleme...
Meeee!... Meeee!...

Bir de ne göreyim?... Annem sessiz sessiz ağlamıyor mu?...

Fonograf

Haydi ben de başladım ağlamaya!
İşte bizim Beylerbeyi'ndeki, çeşme üstü, bahçeli evimize Fonograf böyle girdi evvel zaman içinde!

Plâk bitince, ben biraz makineye yaklaştım. Babam yan gözle annemi süzdü:

— Nasıl hanım?

— Aman Sami beeeey, nerden buldun bu icadı?...

Belli ki memnundu artık...

İkinci, üçüncü, dördüncü plâkları babam entarisini, kürkünü, terliklerini giydikten sonra dinledik.

Kuzu'dan sonraki bir piyasa kantosuydu. Hiç unutmadım, kelime kelime aklımda:

Todilerde neler var,
Fal bakmakta hüner var.
Haydi Todî çalsana,
Raksedeyim ben sana!
Haydi Todî çalsana,
Raksedeyim ben sana!...

Şeyh Sait efendinin tekkesi ile imam Necip efendinin camii arasındaki evimize, oooh, biraz dünya havası, biraz neşe girmişti, ne kadar bayağı olursa olsun!

Üçüncü plâk bir gazeldi. Dik bir erkek sesinden dinledik onu: Ahlarla, oflarla, amanlarla dolu bir gazel. Tek mısra yok hafızamda. Dördüncü plâk bir taklitli konuşma idi. Kürt vardı, Yahudi vardı, Lâz vardı... Orta oyunundan bir sahne idi belki. Belki de Karagöz'den bir konuşma... Bilmiyorum şimdi.

Ertesi gün bizim ev dolup boşalmaya başladı: Fonograf'ı duyan komşular, üçer, dörder dinlemeğe geliyordular. En çok tutan plâk Kuzu idi. Hele yavru kuzunun anneciğinden uzak:

Meee... Meeee!

Diye meleyişi yok mu?... Bizim mahalle-yi mutlu bir melânkoli havasına sarıştı. Ağlamağa bayılıyorlardı hanımlarımız!

Ondan sonra babamı bir Fonograf merakıdır aldı. Her hafta bir kovan'la gelyordu

eve. Annemde hiç ses yoktu bu hevese karıştı. Galiba o da için için hoşlanıyordu. Ama asıl hoşlanan komşularımızdı bizim. Âdeta yalvarıyorlardı anneme:

— Allahaşkına yeni kovan gelirse haber ver Huriye hanım, diye...

Hiç unutmam, galiba meşhur Peruz'un, kalın, yongalı bir sesle okuduğu:

Aşk beni ıvırdı, kıvırdı, zıvırdı,
Derdime derman olmadı, bulmadı vıışşı!

Kantosu çalarken Fonograf'ta, komşumuz Hafız Nuri efendinin fingerdek baldızı yerinden fırlamış, çengilere parmak ısırtacak omuz ve göğüs titremeleri ile bir göbek havası dökürmüştü ki odanın ortasında, sormayın... Herkesin parmağı ağızda kalmıştı o gün. Annem, akşam üzeri babam gelince:

— Bugün evde olmalıydın Sami bey, diye âdeta kendisi göbek atmışcasına utanarak, hepsini anlattıktan sonra:

— Vallahi biraz dışarı çıkar, anahtar deliğinden seyrettirirdim size, demişti.

Babamı bilmem. Ama damarlarımda kan o gün alev olmuş, ilk Libido o gün damlamıştı içime!

Sonra ne oldu acaba? Pek bilmiyorum. Şarkıdan, gazelden bıktılar galiba... Dayım evlenirken onlara hediye ettik hepsini...

DÜZELTME

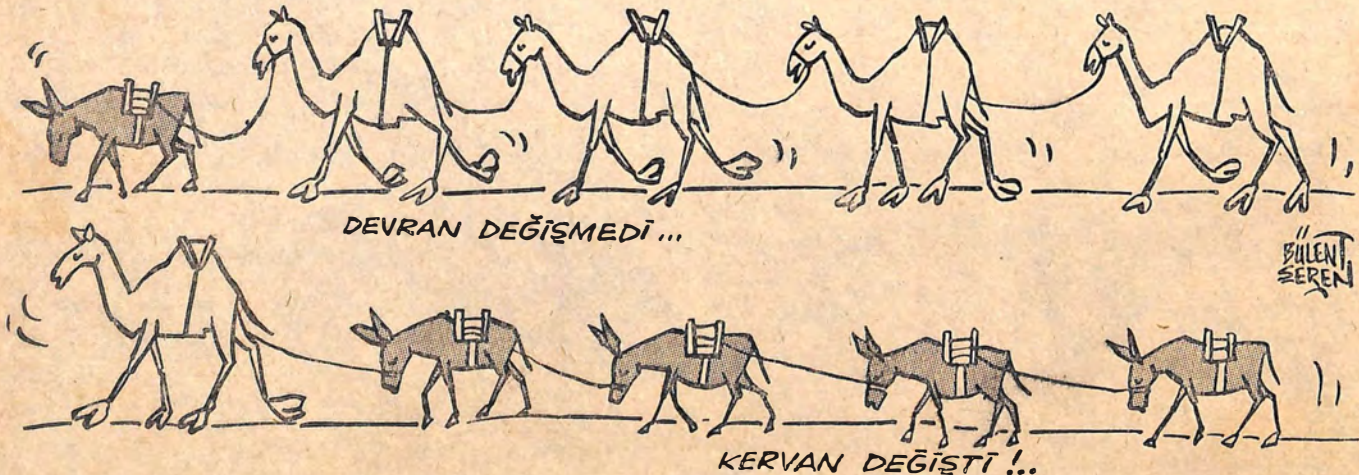
Üç hafta önce «Geçmiş Zaman Olur ki...» de, Enderunlu Vâsî'ın:

O gül endâm bir al şâla bürünsün, yürütsün,
Ucu gönlüm gibi ardınca sürünsün, yürütsün...

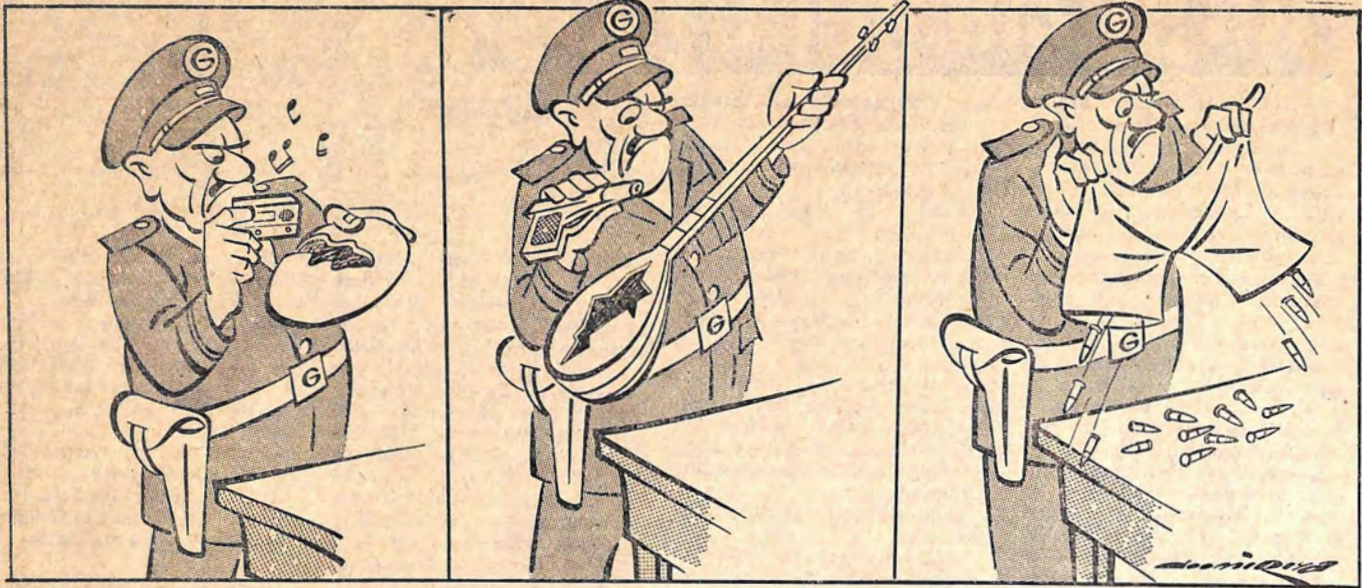
Beytini, kalemin hızına kapılmış, Nailî-kadim'in diye yazmışım. Özur diler, düzeltirim.

Yalnız, beni pek sevindiren bir hafıza dalınlığı oldu bu yanlış: Biri İstanbul'dan, ikisi Anadolu'dan üç mektup aldım. Yanlışımı yalalamamın kaba sevinci ile değil, pek ince bir nezaketle: «Acaba biz mi yanlış biliyoruz?» diye soruyorlardı. Kendilerine teşekkür ederim, kusur benimdir. Sayın okurlarım arasında divan edebiyatını böylesine tatmış dostların bulunmasından ne kadar bahçıyırım.

Yurdumuzda develerin azalmasına karşılık eşekler çoğalıyor...

Yeni Zati Sungurlar!

YEDİ

PAZARTESİ

Zam furyası

Memurlara verilecek avans tasarısı Meclise gelmeden, bütün ihtiyaç maddelerine zam geldi: Etliden sütlüye kadar!

Fıkırayı belki bilirsiniz: Gaziantep'lerin sarmısağa düşkünlüklerinden habersiz bir yabancı lokantaya girer. İsmarladığı ilk yemek gelir, sarımsaklı... Birinci lokmadan sonra onu bırakıp başka bir yemek ister. O da sarımsaklı! Üçüncü ismarladığı yemek de sarımsaklı çıkınca garsonu çağırıp sorar:

— Kuzum, sizde sarımsaksız bir şey yok mudur?
— Var, der garson. Baklava...
— Aman gözünü seveyim getir.

Garson ocağa seslenir:
— Beyime bir baklava, sarımsağı yanında olsun!

SALI

İki haber

Bir gazeteden iki haber:
«226 bin kişi silah taşıyor!»
«650 cezaevi firarisi aramızda dolaşıyor!»

Geri kalanımız mı?... Bu kadar gözü dönmüş silâhlının, bu kadar rahat gezen firarinin arasında, onlar da tesadüfen yaşıyor!

ÇARŞAMBA

İnsaf edin

Bütçe Komisyonunda görüşülmesine başlanan 1967 yılı bütçesi, iktidarla muhalefet arasında ki bahar havasını bulutlandırdı. Maliye Bakanı bütçenin denk bağlandığını savunuyor, muhalefet sıralarından çıkan sesler, bütçenin en az ikibuçuk milyar açık vereceğini bağıırıyor!

Bize sorarsanız iki tarafın da yırtınması boşuna. Çünkü her yıl bütçenin denk bağlandığı söylenir, her yıl bütçe açık verir!

Hamama giden dazlak kafalı adam, giyinip çıkarken şapkasının çalındığını farkedir. Hamamcıya sorar:

— Yahu, han' benim şapkam? Hamamcı düşünür düşünür, çaresizlik içinde bir yalan uydurur:

— Siz hamama başı açık gelmiştiniz.

Bunun üzerine adam oradaki müşterilere döner:

— Allahşkına siz söyleyin der, bu kafa hamama açık gelecek kafaya benziyor mu?

PERŞEMBE

Ya bizimki

Alman Çalışma Genel Müdürü «Almanyanın ekonomisi dar boğaza girmiştir» demiş.

Gene şanslı insanlarmış ki, ekonomileri boğaza girerken far-

GÜN

ketmişler. Bizim ekonomimiz, çoktaaan yutanların midesine indi ya!...

CUMA

Meseleler

İstanbul'un çöp meselesi, B. M. M.'ne getirilmiş.

«Çöp» denen meret bir mustabat ki, yerinden kıvıldamıyor. Ortalıkta dönüp duran sadece meselesi. Çöpten çöplenenler bu meseleyi Avrupa'ya götürüyor, Amerika'ya götürüyor, Ankara'ya götürüyor, çöpler, çöplüğe dönen İstanbul'da kalıyor!

CUMARTESİ

Birler ve yüzler

Ankara'ya dert yanmaya gelen Hakkâri Belediye Reisi, «Halkın yüzde doksan dokuzu Türkçe bilmiyor» demiş.

Yüzde birle paçayı kurtardığımız için buna da şükür. Ya Belediye Reisi de Türkçe bilmeseydi?... Hakkâri'deki durumu Ankara'ya kim duyurur, Hakkâri'nin varlığından Ankara nasıl haberdar olurdu?

PAZAR

Ne gezeer!

Bir akıl hastası, acele toplantıya çağırdığı A.P. İlçe Yönetim Kuruluna, parti binasında memleket sorunlarıyla ilgili bir konferans verirken y akalanmış!

Yakalanmış da ne olmuş yâni? İfadeyi alan savcı, delinin söylediklerini dinlemiş dinlemiş, ve galiba söylediklerini de pek akıllıca bulmuş olmalı ki, adamı salıvermiş!

Şimdi akıllıca konuşanlar deliler arasında... Politikacılar içinde ne gezer!...

Dayan, [başarısın]!

ne güzel geceydi...

VEDAT SAYGEL

KALABALIK otobüse krallar gibi daldılar. Baba, eski elbiselerinin içinde dimdikti. Genç anne, solgun renkli mantosunun altında bir kraliçe gibi görüyordu kendini. Kısa pantolonlu küçük çocukların yanakları al al, yüzleri apaydınlıktı.

Tıklım tıklım dolmuştu otobüs. Biletçi hareket ziline bastı, şoför kapıları kapatmak için düğmeye bastı, fakat ne kapılar kapandı, ne de araba kılmıladı. Biletçi seslendi:

— Basamaktaki beyler lütfen ya içeri girin, ya aşağı inin. Kapılar kapanmadan araba gitmez! Basamakta içeri girmek için çırpınanlardan biri:

— Giremiyoruz ki, diye bağırdı. Sıkıştık, kaldık! Oysa arabanın ön tarafı bomboş!

Yamyası olmuş biri biletçiye: — Söyleyin ilerlesinler, dedi. Boğulacağız yahu!

Biletçi, yeniden selendi: — İlerleyelim beyler!...

Bu çağrıya hiç kimse alırmadı. Kadın biraz kıpırdanır gibi oldu, kocası tuttu kolundan. Herkesten ne farkları vardı yâni? Onlar da yılbaşı gezmesinden dönüyorlardı, ötekiler de... Onlar da yolcuydu, ötekiler de... Biletçinin sözü yalnız kendilerine miydi?

Bütün ayaktaki yolcular gibi geniş geniş durdular. Kadın sevgi dolu, mutluluk dolu bakışlarını erkeğine çevirdi:

— Yılbaşı gecesini evde geçirmeyişimiz ne iyi oldu, dedi. Bak, bir gece içinde renklerimiz bile değişti.

Erkek, aynı mutlulukla cevap verdi:

— Elbette ya, insan arasına karışmak başka oluyor.

Adam, ülkeler fethetmiş bir kumandan gibiydi. Gerçi savaşa falan girmemişti ama, çocukluğunu toplayıp şehrin taa öbür ucundaki zengin bir ahabplarına götürmüştü. Eğer tarihe geçmiş ünlü kişiler sağ olsalardı ve bu şehirde yaşayıp, bir işçi maaşıyla geçinmek zorunda kalsalardı, her halde onlar da günümüzde bu adamcağızın yaptığından fazlasını yapamazlardı.

Kendisini ilk defa diğer babalar gibi görüyordu adam. İşte şu otobüsteki babalardan hiçbir farkı yoktu. Yarın fabrikada arkadaşları yılbaşını nasıl geçirdiklerini anlatırken, bakışlarını yere dikmiyecekti. Onun, karısı-

nın, çocuklarının da anlatacakları vardı. Bir yıl içinde bir kerecik gezmeye gitmişlerdi ama, anlatmakla bitiremeyecek bir gece yaşamışlardı.

Otobüsün içi, mahalle kahvesine dönmüştü. Kimsenin kimseyle ilgisi yok, herkes kendinden biri ile gecenin dedikodusunu yapıyordu. Biri, gittikleri eğlence yerinde gördüğü son moda bir gece elbisesini tarif ediyordu yanındakine. Bir başkası, şarkıcı bilmem kimden en sevdiği şarkıyı nasıl istediğini, kadın arkadaşlarından birinin şampanyayı fazla kaçırınca şarkıcıya nasıl sarıldığını ballandıra ballandıra anlatıyordu.

Kadın, erkeğine çocuklarını işaret etti:

— Şunların sevincine bak.

Gerçekten sevinçliydiler çocuklar. Uçuyorlardı.

— Amma eğlendik, diyordu büyüğü. Bir gün içinde trene, vapura, otobüse, asansöre, her şeye bindik!

Küçüğü sordu: — Sen kaç kere bindin asansöre?...

— Bir kere... Sen?...

— Ben tam üç kere bindim!

— Olsun. Bir daha gidersek, ben de üç kere binerim.

— Bir daha gidecek miyiz bakalım?

Çocuk, babasına döndü: — Necdet amcalara gene gider miyiz baba?

— Gideriz, dedi babası.

Büyüğü: — Apartmanları da güzel ama, benim en çok asansör hoşuma gitti, dedi. Bizim de bir asansörümüz olsa...

Küçük, cevap verdi: — Evimiz yok ki... Asansörü nereye takacaklar? Hem asansöre binmek için zengin olmak lazım.

— Neden?...

— Binenleri görmedin mi?...

Kadınların kürkleri, adamların yepyeni esvapları vardı. Bir de annemin mantosuna bak! Orada bir amca beni asansörde görünce, kapıcının oğluyum sandı da, bakkala göndermeye kalktı!

Yolculardan bir kahlaka yükseldi. Oturanlar bile gülüşerek kalkıp kalkıp onlara bakıyordu. Temiz giyimli bir kadın, yanındakine:

— Bir yiyip, halimize bin kere şükredelim, dedi. Dünyada asan-

sörün ne olduğunu bilmeyen alileler de varmış demek!

Bindiklerinden beri çevresiyle ilk defa ilgileniyordu anneleri. Solgun renkli mantosunun altında küçüldükçe küçüldü. Baba, eski elbiselerinin içinde bir balon gibi söndü. Gözünün ucuyla çevresine baktı. Gerçekten de kendilerinden daha perişan bir aile yoktu otobüste. Artık zafer kazanmış bir kumandan değildi adam. Artık bütün erkekler gibi değildi. Artık herkesinkine benzer bir gezmeden değil, hiç kimseninkine benzemeyen bir gezmeden dönüyorlardı. Oysa ne güzel, ne değişik bir gece geçirmişlerdi.

Karı - koca, yolcuların acıyan bakışları altında ezildiler. Gülüşenler onlarla alay ediyor, konuşanlar onları anlatıyordu sanki. Arkadan bir uğultu geliyordu. Biletçinin sesiydi bu.

— İlerleyelim beyler, kapılar kapanmazsa bu araba gitmez! Bakın ön taraf bomboş, diye bağıırıyordu.

Öndeki boşlukta ilgileri yoktu ama, biletçi yüzde yüz kendilerine söylüyordu bunu. Onların yüzünden koskoca araba bağlampa kalmıştı demek! Yolcuları kızdırmaya gelmezdi. Eloğlu bir susar, beş susar, sabrı taşı mı ağzına geleni söylerdi insana! Ürkek ürkek:

— Biraz ilerlemeye çalışalım, diye fısıldadı karısına.

Kerli ferli iki beyin durduğu yerle, şoförün arası bomboştı. Göbekler yolu kestiğinden, geridekilerin ilerlemesi mümkün değildi.

Karı - koca kıpır kıpır kıpır danarak geridekilere yer açmaya çalıştılar. Yolu kapatanlardan biri ters ters baktı:

— Yüklenmeyin efendim, Allah Allah!...

Adam, kiplarmızı oldu. Karısı: — Biraz geri gel, diye fısıldadı.

Otobüsün en gerilerinden biri: — Hop, hop, diye bağırdı. Bastığın yere bak dayı!

Sesin geldiği yerle, kendi bulundukları yerin bir ilgisi yoktu ama, olsa olsa gene de kendilerine bağırılmış olmalıydı.

— Affedersiniz, diye mırıldanıp, durdu.

Biletçi tekrar seslendi: — Yürtiyün kardeşim, Allah rızası için yürüyün yahu!

Kime söylüyor diye biletçiye dönüp bakmadı bile. Ama, kendilerine söylendiği muhakkaktı! Kılmıdayacak bir boşluk bile yok ki ilerlemeye çalışsın... Karısına:

— Çocukları kucağımıza alalım, dedi. Fazla yer kaplıyoruz!

Arabaya lütfen bindirilmişlerdi sanki. Çocukları kucakladılar. Ta otobüsün arka kapısından bir kadın bağırdı:

— Ay oğlum, ayaklarını üstüme sürüyorsun!

Bağıran kadın çok, çok uzaktaydı ama, şüphesiz kendilerine söylüyordu! Karısına:

— Çocukların ayakakabılarını çıkarıp elimize alalım, dedi. Onun bunun üstünü kirletmesinler!

Pabuçları çıkarıp, kimseyi rahatsız etmeyecek şekilde ellerine aldılar. Ama sesler kesilmedi. Biletçi:

— İlerleyin beyler, diye yırtıyor, gerilerden bir kadın:

— Ayakların üstüme sürünüyor oğlum, diye bağıırıyordu, bir kişilik yer ancak kaplayan karı-koca ne yapacaklarını şaşırtıyorlardı.

Önden biri:

— Yüklenmeyin efendim, dedi. Arkadaki:

— Gerilemeyin efendim! diye tersledi.

Karı-koca suçlu suçlu birbirlerine baktılar. Kadın:

— İnelim, diye fısıldadı. Zaten ne kadar yol? Geze geze gideriz!

Adam:

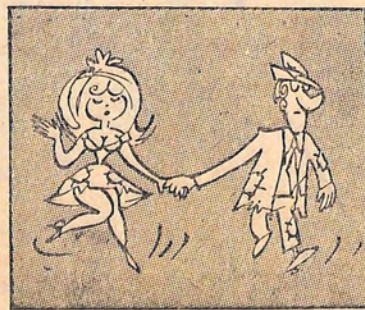
— Biletleri de almıştık ama inelim, dedi.

Zar zor, rica minnet indiler. Peşlerinden birkaç kişi:

— Yahu ne insanlar var şu dünyada be... Bir saatdir duruyoruz istiflerini bozmadılar da, tam araba kalkacak inmek akıllarına gelir, diye homurdandı.

Küçük oğlan, gözleri uzaklaşan otobüsün arkasında:

— Ne güzel bir gece geçirdik, değil mi anne? diyordu. Asansöre de bindik, otobüse de!...

Boşanmaların çoğu iktisadi sebeplere dayanıyor. — Gazeteler —

Cumhuriyetten önce Galata Köprüsü'nün ıkt ucunda tahsil-darlar dururdu: Yolculardan para toplamak için... Ne Eminönü'nden Galata'ya, ne Galata'dan Eminönü'ne bedava geçilemezdi. Kadın olsun, erkek olsun onar para vermeğe mecburdular.

İstanbul'a yeni gelmiş bir Trabzon'lu delikanlıya, hemşehrisi büyük şehrin âdetlerini anlatırken, Köprü'den parasız geçmenin yolunu da şöyle öğretmişti:

GERİ DÖN

— Çöprüye celdin mu, önce ceri ceri çekilirsun... Sonra kapar cozlerini, Allahuni seven beni tutmasın der, koşarsın... Geç-

tun, geçtin! Geçemedun?.. Dön geril...

İmtihanda da böyledir: Bilmiyor musun sorunun cevabını? Gözünü kapar atarsın... Geçtin, geçtin... Geçemedin?.. Dön geri!

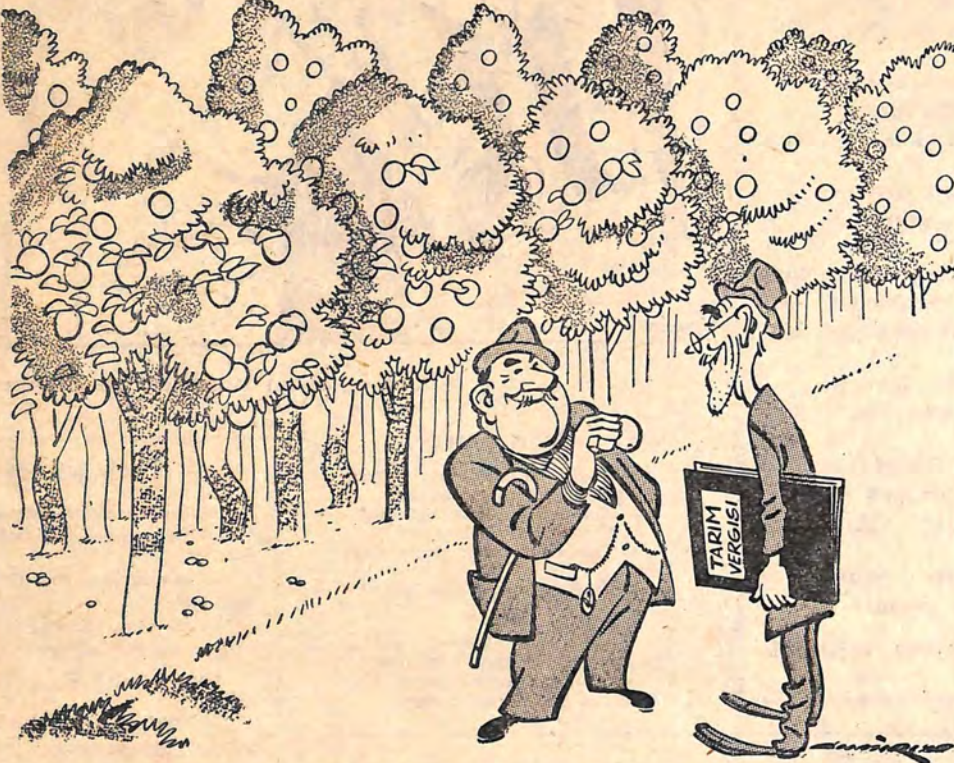
Borç istemekte de bu, kız istemekte de bu... Bütün hayat bu!

İşte son misali, Kıbrıs'a Çek silâhları taşıyan gemiler: Türk donanması denize, Türk uçakları havaya açılınca, kumandayı verdiler: Dön geri!...

1967'de eşkiyaya karşı helikopter kullanılacak. — Gazeteler —

Amasya'da 140 bin liralık elmadan, binyüz lira zirai vergi alınmış! — Gazeteler —

Toprak ağası — Al bakalım bay memur, az veren candan!..

TEMELLİ senatörlerimizden sayın Kadri Kaplan'ın sahidin güzel, ileri bir teklifi var: Memurlara dağıtılabacak şu 450 milyon lira var ya, doğrusu —esnaf takımından başka— kimseyi sevindirmeyecek. Daha şimdiden ağızlarını şapırdatan onlar...

Ötede, yüz bini aşkın bir memur takımı da bu ikramiyeye, avuçlarını yalayarak seyirci kalıyor.

Devlet idaresinde en kötüsü «dualite = ikicilik» tir. «Bana şapur şupur» «Sana yâ Rabbi şükür» olmaz.

Kaplan diyor ki: Dörtüzyıllık milyarlık sermayenin iki misli karşılığı da olur. Yâni birbuçuk milyara yakını!

Geliniz, memleketin muhtaç olduğu verimli tesislerden birini kuralım. Hisse senetleri memurlarımızın olsun. Karşılığı da onların.. Hattâ istenirse, bu büyük yatırıma vatandaşlar da katıl-sın...

HELVA!

Bir tutarsa, Nasreddin Hoca'nın göle kaşık çaldığı mayadan farksız: Ye babam ye!...

Neden olmasın?... Niçin olmasın?... İşte hepimizin susadıkça, lezzetle sarıldığımız Coca-Cola, işte otomobillerimizi, kamyonlarımızı garajlarda pineklemeden kurtaran U.S. Royal'ler, Fisk'lar, Pirelli'ler...

Önümüzde birçok güzel örnek var: Hem memlekete faydalı, hem millete faydalı, hem de kuranlara... İşsizlik onlarla önleniyor, refah onlarla artıyor... Bunların dışında, kimbilir neler, neler, neler uzanacak başarılı eli beklemektedir.

Un var, yağ var, şeker var... Neye helva yapıp yemiyoruz?

Ahçı mı yok?... Haaa, hükümet içinde ahçı değil, ahçı yamağı bile yok ama, Demirel gibi bir ahçıbaşı var!

O, çağırırsın Vehbi Koç gibi yaratıcı kafayı, çağırırsın Eczacıbaşı gibi başarılı adamını, çağırırsın Eli Burla gibi yakını da, uzağı da gören bir dinamik zekâyı:

— İşte un desin, işte yağ desin, işte şeker desin, haydi yapalım helvayı ahçıbaşılar!

Vallahi şimdiden ağızım sulandı. Hay Allah razı olsun Kadri Kaplan... Ömür boyu temelli ol inşallah!

Eşkiya — Galiba eti yenmeyen kuş bu!...

Mini - etekler

Daha da minileşsin mini etekleriniz,
Sürülsün piyasaya ballı petekleriniz,
Başımızla beraber bütün istekleriniz.

Yeter ki, erkeklerin aç gözleri bir doysun,
Yatak odalarında sizi kolayca soysun.

Malı açıkta olur kendine güvenenin,
Aklına turp sıkayım sizinle eğlenenin.
Dans edin biteviye, tepinin, debelenin.

Açılın erkeklerin aç gözleri bir doysun,
Yatak odalarında sizi kolayca soysun.

Bir ipek balon şekli verin saçlarınıza,
Mavi boncuk takının etek uçlarınıza,
Gören desin «maşallah, şu kıza bak, şu kıza!»

Açılın erkeklerin aç gözleri bir doysun,
Yatak odalarında sizi kolayca soysun.

Mini etek hem pek şık, hem de çok ekonomik,
Yirmi beş santim kumaş bir buçuk metre iplik,
Yanlar yırtmaçlı olsun, ne bir düğme ne ilik.

Açılın erkeklerin aç gözleri bir doysun,
Yatak odalarında sizi kolayca soysun.

Kadınların eteği bile yoktu ilkçağda,
Bacaklar gizlenmezdi böyle bir ipek ağda,
Aldırmayın kıyamet kopsa aşırı sağda!

Açılın erkeklerin aç gözleri bir doysun,
Kadın giyinişleri feza çağına uysun!

M. Ayhan BERHEM

Kadın — Senin namına ben utanyorum vallahi

Uçan daire

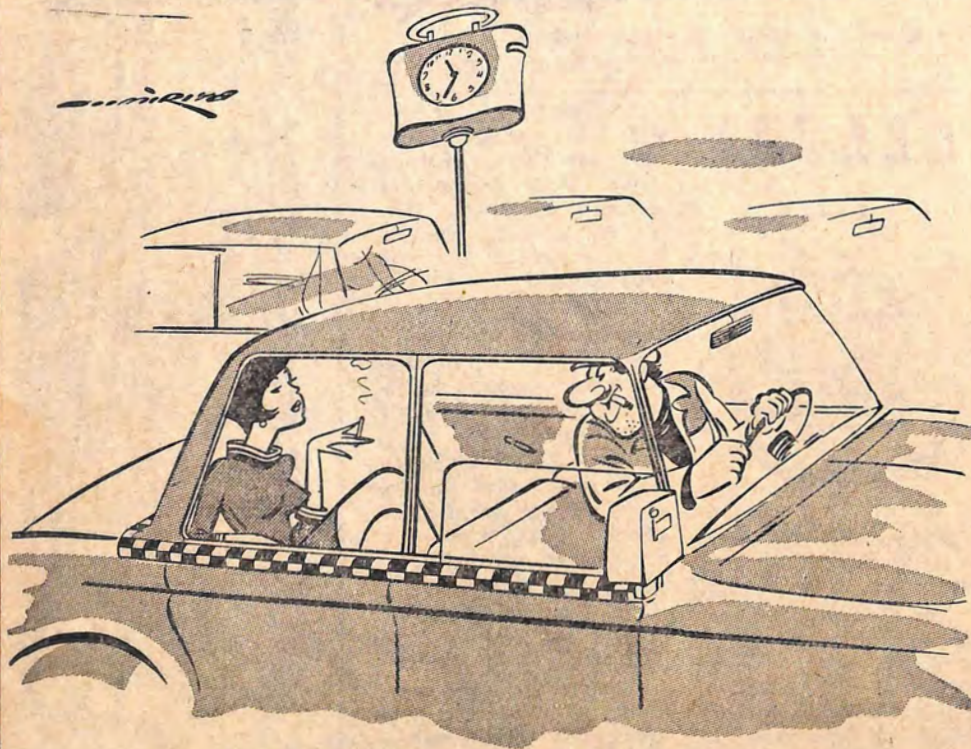
Delikanlı, başını havaya kaldırıp
bir yere bakan adama sorar:
— Nereye bakıyorsun arkadaş?
— Uçan daireye bakıyorum.
— Uçan daire olduğuna emin mi-
sin?
— Tabii eminim, küçük hanımı!

İftira

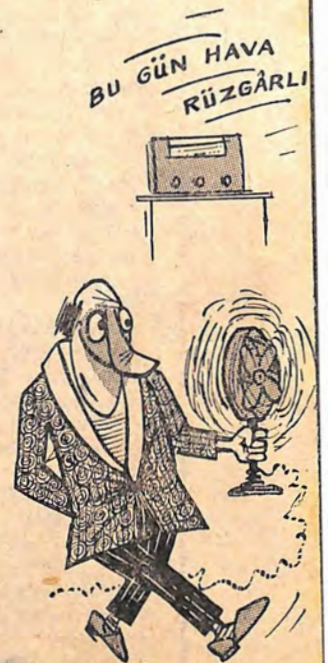
— Dün akşam sokakta kumral bir
gencin seni öptüğünü görmüşler...
— Yalan, o kadar karanlıktı ki yü-
zünü ben bile göremiyordum!

Tatlı su balığı

Gazinoda, müşteri garsona çıkarır:
— Yahu garson... Bu balık tatlı su ba-
lığı.
— İmkân yok... Denizden taze taze tu-
tulmuştur.
— Be adam kör müsün? Sen tatlı su
balığını tanımaz mısın?
Garson, balığı evirip çevirerek başını
sallar:
— Haklarınız var... Her halde denizde
bir tur yapmağa çıktığı sırada yakalanmış
olacak.

— Ben de kısa etek taraftarıyım abla!

Yazı

Bekârlık sultanlıktır

Elimizle takmışız boynumuza yuları,
Bin türlü sıkıntıyla kaçırdık uykuları.
Şimdiki erkeklerin ötmüyor boruları,

Ne derlerse desinler, bekârlık sultanlıktır!
Hanıma şöyle bir yan bakmak kahramanlıktır,

Yemek bende, aş bende, çamaşır bana bakar,
Temizliğe başlarken karım gezmeğe çıkar.
İşleri aksatırsam sonra suyumı sıkar,

Bizde hanımın işi sade kumandanlıktır,
Ne derlerse desinler, bekârlık sultanlıktır!

Hanım memnun, çünkü yok içkimiz, kumarımız,
Zaten ilk günden beri elinde yularımız!
Ara sıra tutsa da erkeklik damarımız,

Saman alevi gibi hepsi de bir anlıktır,
Ne derlerse desinler, bekârlık sultanlıktır!

Hükûmet tebliğidir evde hanımın sözü,
Maaşı aldığım gün güler sadece yüzü.
Yediğim bir lokmada kalır yine de gözü,

İşim Allah'a kalmış yarınım dumanlıktır,
Ne derlerse desinler, bekârlık sultanlıktır!

Çekiyoruz yıllardır, canımız çıka çıka,
Gece çocuk bakımı, gündüz bulaşık yıka!
Saçlarımı ağarttım, şeyimi sıkı sıkı,

Velhâsılı evlilik sonunda pişmanlıktır,
Ne derlerse desinler, bekârlık sultanlıktır!

Özbek İNCEBAYRAKTAR

Boynuzlu köpek!

Orman muhafaza memuru, durdurdu-
ğu adamın sırtındaki dolu çuvalı göstere-
rek sorar:

- Ne var bunun içinde?
- Köpeğim bacağından yaralandı da onu tedavi etmeğe götürüyorum!
- Memur, çuvaldan taşan iki boynuza dokunarak:
- Ne o, dedi, senin köpek boynuzlu mu?

Adam, kaşlarını çatır:
— Affedersiniz memur bey, köpeğimin hususi hayatına karışmaya hakkınız yok!

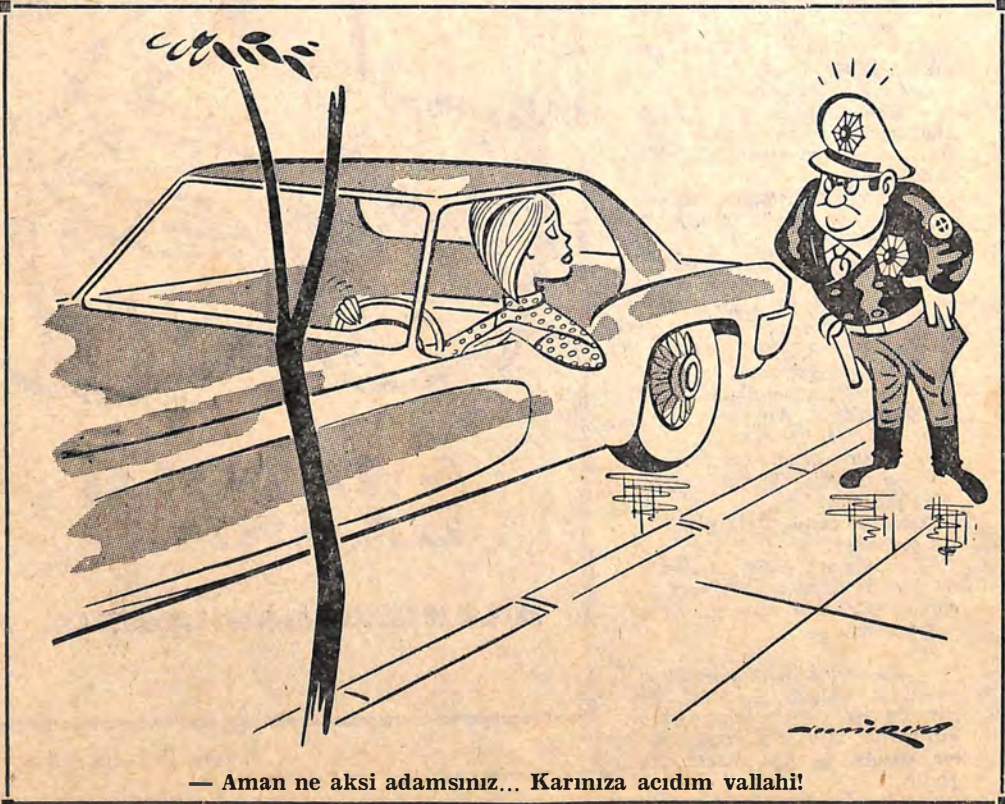
Bebek

Koca, karısının doğurduğu özel hastahânenin faturalarını gözden geçirdikten sonra, bu sırada tartılan sevimli bebekle meşgul olan karısına döndü:

- Vay canına, demek bize kilosü beşyüz altmış liraya mal oldu!..

İlk randevu!

- Genç kadın, erkeğe:
- Bu benim ilk randevum!
- Tam dakikasında geldiniz.
- Geç kaldığım hiç vâki değildir!

— Aman ne aksi adamsınız... Karınıza acıdım vallahi!

Turist DÖVİZ Getirir

BİZİM köy beşyüz hane. Büyüyük köy, güzel köy; ille suyu yok! Birkaç çeşmesi var, içlerinden yalnız biri akıyor. O da nasıl akmak? Kötü bir dolmakalemin mürekkebi onun suyundan fazla akar... Diğerleri hiç akıyor. Kurnalarından kertenkeler başlarını çıkarıp bakıyorlar. Hattâ genişçe birine bir sokak köpeği yerleşmiş! Eskiden bunlar da akıyormuş ama kurumuşlar.

Köyün hayırseverleri, köy içinde ve çevresinde umutlandıkları yerleri kazdırdılar; her yeri halıaç pamuğu gibi attılar ama boşuna. Nereye kaçmışsa kaçmış bizim köyün suyu, bir türlü çıkmıyor...

İçme ve kullanma sularını bir saat ötemizdeki bir dere den eşeklere yüklediğimiz tenekelerle getiriyoruz.

Vilâyete bu duruma bir hal çaresi bulmaları için onaltıncı defadır gönderdiğimiz heyet —üstelik bu kez azarlanıp kovularak— eli boş dönmüştü.

Kahvede oturmuş bunun tartışmasını yapıyoruz. Köye o gün gelen yaşlı bir konuk da var yanımızda. Başka bir ilçenin köylerinden kendisi. Bizim köydeki akrabasını dolaşmağa gelmiş. Biz dinlerken zaman zaman kıs kıs gültüyor, bazan alaycı, bazan da acıyan bir anlam alıyordu yüzü. Tartışma yatışır gibi olunca söze karıştı:

— Dimek her evin önünde burmalı çeşmenin yok sizin?...

Hep bir ağızdan:

— Ne gezer dayı! dedik.

— Gidin de bizim Akçaköy'ü görün; şırl şırl... Aleltirik var mı burda aleltirik?

— Ohhoo, nerde o günler!

— Hele gidin de bizim Akçaköy'ü görün. Her bi yanı şıkır şıkır... Otel motel de yok mu köyünüzde?

Canımız sıkılmağa başlamıştı: — Alay mı edersin bizimle ihtiyar? dedik.

İhtiyar hiç bozmadan, gene:

— Gidin de bizim Akçaköy'ü görün, dedi. Aha bu sizin mettep ten daha gocaman...

— Köyünüz büyüktür, işlektir, olur elbet, dedik.

— Yoo! Hem güççük, yirmibeş hanelik, hem de dağ başında, Allahın defettiği bi yerde...

— Halkınız zengin öyleyse!

— Ne zengini... Ağzımızı açsak ciğerimiz görünür.

Meraklanmıştık. Sardık ihtiyarın çevresini.

— Anlatayım, dedi. Anlatayım da size de ibret olsun. İbret olsun ki gözünüzü açıp ona göre davranasınız...

— Biz sizden daha beterdik o zamanlar. Ne yolumuz yoldu, ne suyumuz su. Hele susuzluktan kırılıyor. Bebekler su diye ağlar, kuzular su diye meler... Vi-
12

lâyete heyetler gönderdik sizin gibi. Siz on altı gönderdiyseniz biz yirmi altı kez gönderdik. Muhtar son gidişinden dönünce topladı komşuları:

— Komşular! dedi. Vaziyet böyle böyle. Kaçtır gidiyoruz. Yalvardık, yakardık. «Gelin halimizi görün» dedik. İlâkin kimseyi getirip halimizi gösteremedik. Derdimizi anlatamadık. Birini getirip göstereyedik olurdu ama getiremedik işte. Diyeceğim; ben umudu kestim gayrı!

Ben de bi haftadan beri bu işe gafa patladıp pilân guruyodum:

— Dur muhtar! dedim. Ben getiririm! Getirir de köye su çıkarttıktan başka yol da yaptırırım!

Bütün köylü bana döndü: «Yetmiş yaşında, uslu akıllı Osman ağamız bunadı besbelli!» der gibi bakıyorlar.

— Meraklanmayın komşular; aklımdan bi zorun yok. Neyi yaparım dedim de yapmadım bugüne değin? Ben buraya adam

getiririm dediysem, getiricem demektir!

Sevindi garipler:

— Aman Osman ağa, sen bilin. Çok gezmiş, çok görmüş bi adamsın, istersen şeytana babıcı ters giydirirsin. Bizi susuz koma... dediler.

— Hiç tasalanmayın, dedim. Bana bir kaç gün müsade edin. Evelallah bu işi bi yoluna koycam.

Ertesi gün atladım eşeğe, kasabaya... Oradan otobaza bindim, doğru vilâyata...

Haydi Osman ağa, dedim. Göster kendini! Çıktım valinin garşısına:

— Vali bey, dedim. Bizim Akçaköy'ün su meselesi...

Vali bi celâllendi ki lâfımı bitirmedim:

— Yahu ne lâf anlamaz adamlarsınız? Daha evelisi gün muhtarınız geldi; ona söyledik söyleyeceğimizi. Hadi!...

Ben geri geri çıkarak:

— Aman vali bey, turizler... diye mırıldandım.

Şaşalamıştı:

— Turizler mi? Ne turizi? dedi.

— Amanın vali bey, bizim gelmemiz hep turizler için! Bu bizim Akçaköy turizlerin mekik dokuduğu bi yerdir. Her gün bi sürü turiz gelip gidiyo. İlâkin köyümüzün turistik ehvalı çok bi kötü...

Dolaptan çıkardığı bi takım kâğıtlara bakarak:

— Allah Allah... Turistik miydi bu Akçaköy? dedi.

— Hem de nasıl vali bey: Turizin beşi geliyo, onbeşi gidiyo, bi görcen!...

— Nesi var bu Akçaköy'ün?

— Valla vali bey ben pek anamem ya, dediklerine göre İskender deye biri bizim köyden geçmişmiş de, geçerken beygiri-nin nalı düşmüşmüş.

Bunu duyunca valinin gözleri lamba gibi açıldı:

— Tuh, dedi. Neden daha önce söylemezsiniz de ona göre tedbir alalım!

— Cahillik işte vali bey...

— Her neyse, ne ihtiyaçları var köyünüzün?

— Valla neler yok ki vali bey. Biz hepsinden geçtik de su derdimiz kötü. Turiz helâya girse su yok! Hadi biz bu melmeketin vatandaşsınız, daş doprağnan da taharetlensek olur. Bizi düşünmek lâzım gelmez. Lâkin turizleri düşünmek lâzım. Sonracıma turiz banyo yapıcam diyo, su yok! Biz pislikten uyuza karsak da olur; nihayet vatandaşsınız. Gelgelelim turizleri n'aparsın?...

Ben gonaşurken vali de başıyan dastıklıyo. Devam ettim:

— En möhümü temiz bi içme suyumuz yok. Bizim köyde tifodan sekiz kişi öldü, kırk sekiz kişi de hasta yatıyo. Bunun bi ehemmiyeti yok helbet. Yüzkırk sekiz kişi yatsa n'olur? Ama turizleri düşünmeden olmaz ki...

— Doğru söylüyorsun ihtiyar, gerçekten turizleri çok ihmal etmişiz ama kabahat sizde, dedi.

Sonra telefonun sapını çevirerek bana otur deye işaret etti. Oturdum, Bizim köyün adını sık sık söyleyerekten biriyen gonaştı.

Uzatmayalım; o gonaştığı adam turizimciymiş. Önümüzdeki bazartesiye bizim köye gelip bakacağımız da, hangi işler yapılacak diyerekten rapor vereceğimiş.

Ben artık o sözü aldım ya, i-çim rahat olarahtan döndüm köye.

Komşulara olanı biteni bir bir anlattım.

— Aman dayı, dediler. Burda turiz muriz yok ki! O adam gelince n'edicez?

— Golay iş o, dedim. Zaten yaz geçti. Bizim köyden birkaç kişiyi turiz yaparız olur biter.

Köyden Berduş Musa'yı, Kara Müslim'i, Kel İdiriz'i, Dilsiz

ANADOLU BANKASI

AİLENİZİN BANKASIDIR.

(Feza Reklâm : 557 — 2)

Mustan'ı turiz olarak görevlendirdik. Kimine deriden kısa pantol giydirdik, kiminin sırtına gatlantmış battaniye bağladık, boy-nuna foturaf makinası astık, sal-dık köyün içine.

— Böylecene gezin birkaç gün; ekmeğiniz, suyunuz bizden, de-dik.

Bazartesi oldu. Goltuğunda çantasıyanan bi adam çıkageldi. Zabahtan akşama gadar sordu, yazdı, çizdi, pilân çıkardı. Akşam üstü gitti...

Arkadaş, nasıl rapor verdiyse vermiş o adam; ondan sonra bi-zim köyde bi çalışma başladı ki akillara zarar! O dozerler, grey-derler... Daha adını bilmediğim türlü türlü makinalar gürül gü-rül işliyo...

İki ay içinde suyumuz geldi, yolumuz oldu, her bi yana ale-tirikler takıldı. Köyün ortasına da motel dedikleri gocaman bi bina yaptılar.

Hiç unutmam; bizim köyden bi Kopuk Selim vardır, çok fa-kirdir zavallı. Gomşularlan bu motel dedikleri binayı gezerken işte bu Kopuk Selim beni bi ke-nara çekti de:

— Dayı be, dedi. Senin lâfın ge-çer. Söyle hükümete bunun he-lâsını bana ev olarak versin. Turizler de gidip benim eve et-sinler...

Velhasıl, bütün mesele köye bi-rini getirebilmekte. Fakat getir-menin de bi yolunu bileceksin. O adam geldi gitti, ondan sonra bi-zim köy cennet gibi bi yer oldu. Güzelleşti, zenginleşti... «Turiz deyuz getirir» diyerekten bi lâf var hani onu söyleyenin bir bil-diği varmış demek...

Kenan AKINCI

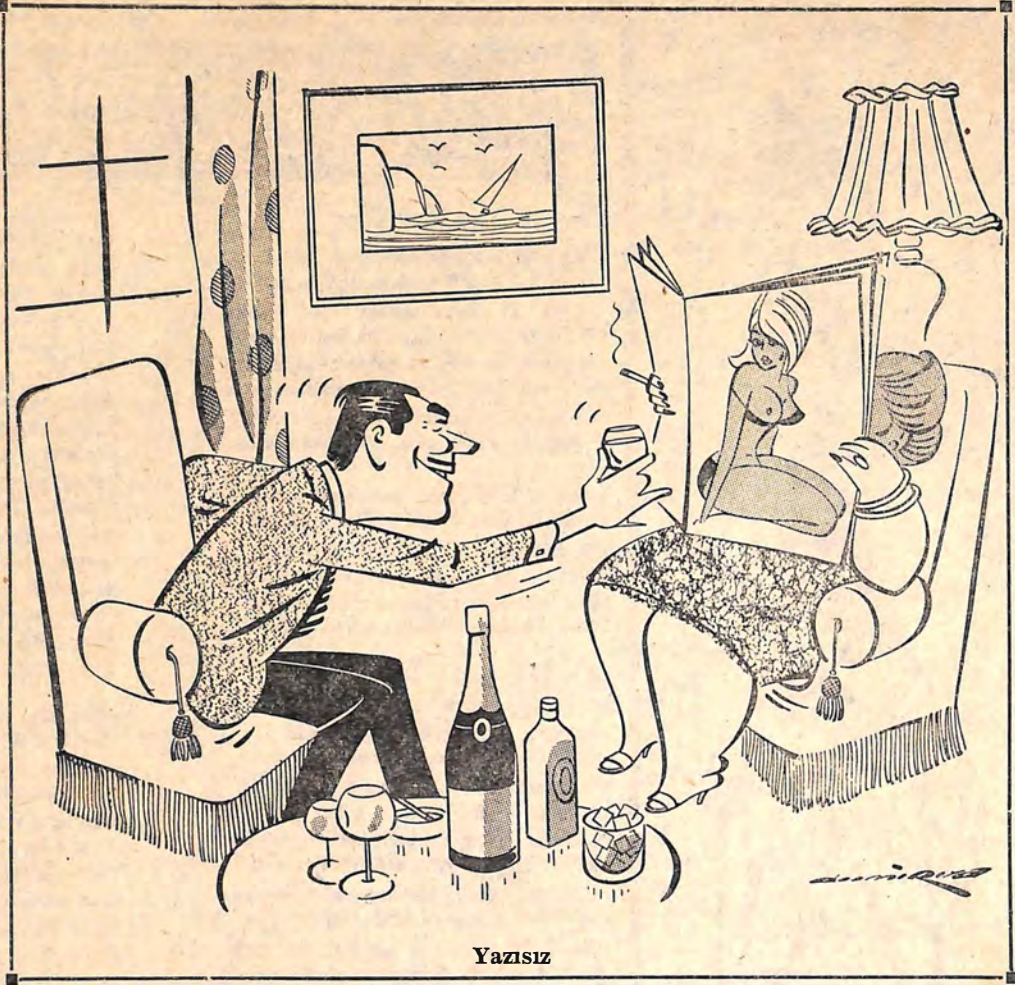
Yemek

Zengin genç kadın, arkadaşına anlatıyordu:

— Cicim dün ahımın izin gü-nüydü. Akşam yemeğini ben ya-payım, dedim, mutfağa girdim. Çok zevkli şeymiş yemek pişir-mesi! Sonra da lokantaya gittik...

Dâvet

İki arkadaş arasında:
— Mac Gregor'un dün gece verdiği ziyafet nasıldı?
— Tek kelimeyle şahaneydi! Salonda muazzam bir soğuk bü-fe kurulmuştu. Yok yoktu! Sa-dece, delikten para atmak eline mükemmel hazırlanmış bir sand-viç gelmesi için kâfiydi!...

Yazısız

Doktor!

G ENÇ bir doktor Paris'in meşhur caddesi Champs Elysées'de arkadaşına rastlar. Hâl hatır sorulduktan sonra, arka-daşı:

— Şey, der, geçen hafta hani şu dilberlerden bir tanesiyle âlem yapacaktın n'oldu? Umduğun kadar eğlenebildin mi bari?
— Sus! Bana onlardan bahsetme! diyerek kızarır genç dok-tor. Salağın biriydi o kızıl saçlı! Nasıl hareket etmesi gerekti-ğini bile bilmiyordu...

Öteki iyiden iyiye şaşırır:

— Deme yahu! Hiç anlayış göstermedi mi?

— Ne gezer azızım? Salak için neler hazırlamıştım neler?

Şampanya, havyar, karides, tavuk, ciğer... Yok yoktu... Masa-nın başına geçmesiyle dört kişilik yemeği yeyip bitirmesi bir oldu! Tek başına üç şişe şampanya devirdi... Tabii sonra da inek gibi böğürmeğe başladı. Hastalanmıştı...

— Canım, kızın midesi bozulmuştur...

— Ben ona kızıyorum ya!... En son hiyarlığı bundan sonra yaptı ve bana doktoruna telefon etmemi söyledi...

Uyutucu piyes

Bir tarihte, Berlin Krallık Ti-yatrosunda, Wender'in «Colum-bus» isimli eseri temsil edili-yordu.

O akşam tiyatroya gelip, ağır ve can sıkıcı piyesten sinirlenen İkinci Wilhelm, yanındakilerle oyunun yarısında çıkarken, loca memurunun koridorda uyuduğu-nu görünce, yavaş sesle yaverine:

— Şunu gördün mü?... dedi; bu adam mutlak piyesi seyretmiş-tir!..

Nereden?

İki iyi arkadaş yolda karşıla-şırlar:

— Seni gördüğüme çok sevin-dim! der bir tanesi. Çene çala-lım biraz! Biliyor musun, güzel-lik enstitüsünden geliyorum!

— Kapalı mıydı?...

Bizim köyün davulcusu!

Düşünceler!

Denizden Gelen... Manzum ROMAN

— 5 —

«Başımdan aşıyordu, bir rüzgâr gibi, derdim,
«Nelere sükût ettim, nelere göğüs gerdim,
«Nihayet bu hayata alıştım bütün bütün...
«Kulübenin önünde oturuyordum bir gün,
«Aşığımın yanında vardı bir güzel erkek.
«Bu erkek sanki insan değil arslandı gerçek.
«Ne kuvvetli vücudu, ne uzun boyu vardı,
«Konuştuk bir kaç saat, ne iyi huyu vardı.

«Artık bu genç adama kaynamıştı kanımız,
«Zaten bu yalnızlıktan sıkılmıştı canımız.
«Bu arkadaşı aldık küçücük evimize,
«O da, az bir zamanda, ısınverdi bize,
«Üç kişi, hayatımız bir parçacık canlandı,
«Yeni arkadaşımız gencin adı «Osman» dı.

«Bir gece birdenbire denizde çıktı lodos,
«Yalçın kayalıklara dalgalar vuruyor tos.
«Attığımız ağırları çekip, koparıyordu.
«Sanki kudurmuş sular avını arıyordu.
«Çoktu zaten kuvveti, cesareti o gencin.
«O genç, o güzel Osman, ağırları çekmek için.
«Sözümüze bakmadan, çıkmıştı bir dalyana,
«Dalyan salıncak gibi, sallandı iki yana,
«Karanlığın içinden korkunç sesler duyuldu.
«Anladık ki fırtına aradığını buldu:
«Cesur Osman suların tuzağına düşmüştü,
«Karanlık dalgaların kohnuna gömülmüştü.
«İkimiz de perişan olmuştuk bütün bütün.
«Gönderdiğimiz mektup gelmişti ertesi gün!
«Recep, benim aşığım, düşündü derin derin,
«Gözlerinde şimşegi çakmıştı hilelerin!
«Beni de sürükleyip, hemen çıkarak yola,
«Osman ben'im, diyerek gelmişti İstanbul'a.
«O yalancı adamda şeytanın ruhu vardır,
«Sakin ha aldanmayın, Recep bir sahtekârdır.»

Büyük bir metanetle, hiç tereddüt etmeden,
Zarfin içerisine koydu mektubu Elen.
Bu esrarı meydana çıkarmaktı maksadı,
Mektubu, posta ile, ihtiyara yolladı.

Öfkesinin okunu hedefine salmıştı,
Elen intikamını en nihayet almıştı.
Sildi hicrî kırıklarla karışan gözyaşını,
Ellerinin içinde sıkı dertli başını,
Kulak verip dinledi, vicdanının sesini,
Ne yapacağım, diye düşündü çaresini.
Otelin odasında nihayet verdi karar,
Dedi: «Eski köyümden benim de bir annem var,
«Gerçi beni kovdular, fakat, tekrar giderim,
«Ellerine sarılır, beni affedin, derim.»
Elen bir an durmadan, geldiği gibi yine
Gitti, dönmek üzere, eski memleketine.

Hakiki evlât

İhtiyar odasında dolaşıyor dalma,
Hallediyormuş gibi çok müşkül bir muamma.
En fazla heyecana düştüğü bir gündü bu,
Avucunda Elen'in zehir dolu mektubu.
Yine bu son ümidi boşa gitmişti demek,
Yine boşa gitmişti verdiği bunca emek.

Vücudu yanıyordu hiddetin alevinden,
Receb'i hemen kovmak istemişti evinden,
Sonra hatırladı ki, onsuz kalmak müşküldü.
O anda gözlerinden bir kaç damla döküldü.
Receb'i seviyordu tıpkı Osman'ı gibi,
Evlât muhabbetiyle dolmuştu bütün kalbi.
O giderse hayatı perişan olacaktı.
İhtiyar kendisini bir koltuğa bıraktı:
«Hayır.. Yazık olmasın zavallı Peride'ye..
«Receb'i oğlum gibi seviyorum ben..» diye!
Peride, bu güzel kız, yine gamsız, kadersiz,
Piyanonun başında, bu mektuptan habersiz,
Yeni satın aldığı bir notayı çalıyor,
Bestenin nağmeleri yükselip alçalıyor,
Böyle bazı coşuyor, bazı da inliyordu.
Piyo, en nihayet, parmaklarını yordu,
Biraz dinlenmek için, bir koltuğa gömüldü,
Saçı şakaklarına lüle lüle döküldü.

Artık kalbi sevincin denizinde yüzüyor,
Hülyalara dalarak gözlerini süzüyor:
Gönül verdiği gençle kıyılınca nikâhı,
Hayatının ufkunda doğmuş bahar sabahı.
Mini mini şen kuşlar dallarda ötüyor,
Yere doğan güneşin ziyaları düşüyor,
Etrafa geriliyor aydınlığın tülleri,
Dem çekiyor güllere baharın bülbülleri.
Tabiat hiç görmemiş böyle mes'ut bir günü:
Çünkü iki aşığın yapıyor düğünü!...

Yeniden can vermişti bu hayâl Peride'ye,
Çocuk gibi zıpladı «Ne bahtıyarm!» diye,
Sonra durup, düşündü: Bu saadetini hep
Baba gibi, sevdiği, o ihtiyardı sebep.
Kendisine borçluydu hepsini bu sevincin.
İhtiyarın elini, minnetle öpmek için
Salondan fırlayarak indi hemen aşağı.
Odadan içeriye basmıştı ki ayağı.
Vücudunun asâbı birdenbire titredi:
İleriye atılıp «Ne oldu, ne var?» dedi.
İhtiyarın olmuştu kül gibi beti, benzi,
Alına çizilmişti bir felâketin izi.
Göğsünden nefesleri, güçlkle, çıkıyordu.
Avucunun içinde bir mektup sıkıyordu...

Peride'nin yüreği, heyecanlarla, çarptı,
İhtiyarın elinden hemen kâğıdı kaptı.
Kızcağız okuyunca, duramadı yerinde,
İri damlalar vardı o iri gözlerinde.
Bir yanardağ ateşi bütün kalbini yaktı:
Demek bu saadeti bir hayâl olacaktı.
Kısa benzeyecekti ömrünün bütün yazı,
Peride, aşkı için her şeye oldu razı:
İsterse nikâhlısı olsun bir sahte Osman,
Yeter ki kollarından uzak kalmasın bir an...
Zavallı kızcağızın kalbi heyecanlandı,
Yıkılıp ihtiyarın ayağına kapandı:
«Sakin küçücük bir söz Receb'i incitmesin,
«Sakin Recep gitmesin! Sakın Recep gitmesin!»
Ansızın Recep aldı gelen mektuptan haber,
Bir kurşunla vuruldu bu haberle beraber,
Nihayet olamadı hâkim heyecanına.
Bir mahkûm gibi çıktı ihtiyarın yanına.
Fakat edemiyordu cesaret hiçbir söze,
O anda ihtiyarla gelmişlerdi gözgöze.
O anda kendisine açılmıştı iki kol,
İhtiyar dedi: «Recep, hakiki evlâdım ol!»

BİTTİ

Adamımız CEYMİS BONT

2

BÜLENT SEREN

İSTE, DEĞERLİ İLİM ADAMIMIZ DOKTOR NO!

CEYMİS BONT'LA TANISMAK BÜYÜK BİR ŞEPEF!..

TLK VE SON DEFA EL SIKIYORLAR.

SİGARA?

DAHA BAŞLA-MADIM!..

DR. NO'NUN CE-BİNDEN YERE BİRŞEY DÜŞER.

TOPUKTAKİ ÖZEL TER-TİBAT.

BONT, TOPUĞUNDAKİ ÖZEL TERTİBATLA, DÜŞEN SEYİ, ÇAK-TIRMADAN KENDİ CEBİNE AKTARIR!

BİR TANE DAHA! BU CİVATALARDA BİR İŞ VAR...

BONT, CEBİNE AKTARDIĞI SEYİ, O'DA İNCE ELEYİP, SIK DOKUMAĞA BAŞLAR...

SADECE EN LÜ-ZUMLU SEYLERİ-Mİ ALIYORUM!

BEN BİRAZDAN DÖ-NERİM... AMAN, DR. NO'YA YAKLAŞMAYIN!

DR. NO ÇIKMADAN BÜROSUNU BİR KONT-ROL EDEYİM!

ÇABUK BÜROYA... BONT'A YETİŞ-MELİYİZ!..

BU SİRADA DR. NO DA KÖŞKÜN ARKA KAPISIN-DAN ÇIKAR...

DR. NO'NUN BÜROSU NE TARAFTA?..

SİYAH KALPAKLAR MÜRACAAT

CASUSLUĞU ÖNLEMELİK İÇİN DON KARLOS FİRMASINA GİREN HER ZİYARETÇİ, BU SİYAH KALPAKLAR-DAN GİYMEK ZORUNDADIR.

BU NE SIKI TERTİBAT?..

ŞEF ÖYLE EMRETTİ!..

SİYAH KALPAK-LARDAN BİRİ

DR. NO'NUN BÜROSUNA GÖ-ZÜ KAPALI GETİRİLEN BONT, GÖZÜ AÇILINCA ŞAŞIRIR...

Mİ-MO-ZA?..

CEYMİS BONT!..

DR. NO'NUN BÜ-TÜN İŞLERİNE SİZ Mİ BAKI-YORSUNUZ?..

HAYIR, YAL-NIZ ÖZEL İŞ-LERİNE BA-KIYORUM!

HAFTAYA=DUVAR GECEN

BELKİS'le baloda tanışmış-tık. Ufak, tefek minyon bir hanımdı. Kolej öğrencileri-ne benziyordu. Meğer başından iki defa evlilik fırtınası geçmiş, şen dullardanmış...

— Evli olduğunuza göre, dedi, belki kızınız da vardır. Evlendi-rirken dikkat edin, saadetini kö-peğ bozmasın!...

İnsanların saadetinde köpek-le-rin oynayacağı rolü kestireme-miştim. Sözlerine devam etti:

— Anlattıklarımı dinleyince, bana hak vereceksiniz. İlk ko-cam memurdu. Onunla Victor Mature'e benzediği için evlenmiş-tim. Zira Victor'u çılgınlar gibi seviyordum. Deli olacaktım ne-redeyse... Kocaman kocaman el-leri vardı, Koca Yusuf'u andıran pazuları. Hele burnu? Tekirdağ salatalığı halletmişti yanında. Sizler ne kadar inceleseniz, balık adamlar gibi, kadın ruhunun de-rinliklerine inmeye çabalasanız nafile. Anlayamazsınız bizi... Büt-tün genç kızların burnu yüksek-lerdedir... Onun için iri burunlu erkekler bizi çılgına döndürür-ler! Victor, benim için koskoca bir burun demektir...

— İyi ama, siz Victor'u sevi-yor, fakat, başka biriyle evleni-yorsunuz?

— Victor'la evlenmeme imkân yoktu ki. Sinema artisti idi biir, Amerika'daydı ikiti... Onlar film çevirirken dublör kullanırlar. Biz Türk kızları ise, onların buradaki benzerleri, yani dublörleri ile ev-leniriz. Mahallemizde bir şirket-te çalışan Behiç ismindeki yakı-şıklı genç, Victor'a çok benziyor-du. Hık demiş burnundan düş-müştü sanki... Birkaç pastacı faslından sonra oğlanı nikâh da-iresinin merdivenlerinden yuka-rya çıkartabildim.

İyi koca idi. Bir dediğimi iki etmiyordu. Evine bağlıydı. Ah, cebindeki o küçük defter ol-masaydı... Başım ağrıyıp da as-pirin yutsam, hemen küçük def-terini çıkarıyor:

— Belkis'e aspirin parası 2,5 kuruş diye not ediyordu. Bir e-ve hesap kitap girdi mi, aşk pen-cereden: «Pırrrr!» diye uçup gi-der. Dayanamadım bir gün:

— Behiç, dedim, ya bu defter gidecek bu evden, ya da ben... Evleneli altı ay oldu, gazeteler-deki dedi-kodu sütunlarına bir kerecik adınızı geçirmedik! Yüksek sosyete kabul etmiyor bizi... Cebinde bu defteri taşıdı-ça, gecekondulu olmaktan kurtu-

Köpek

Burhan Esen

lamıyacağız. Birkaç flört bul-dum. Senden gizli motosikletli gençlerle Kordon'da tur attım. Boşuna... Lüks Nermis'in evin-de basılsam, yüksek sosyetededen değil diye, gazeteler yazmayacak bu skandal! Sosyetede puan al-manın ilk şartı, gösterişli bir ko-cadan önce pahalı bir köpeğe, küçük bir fino'ya sahip ol-mak... Pek de pahalı değiller. Kurt kırmalarını iki, üç bin lira-ya veriyorlar!

Ben «köpek» dedim, Behiç «defter» dedi. İki bin lira feda-kârlık ederek benim bir köpeğe sahip olmama ve o köpeğin ipini tutarak tıps tıps sosyete-gir-meme yardım etmedi. Ayrıldık tabii. Mahkemede yargıç:

— Geçimsizlik sebebi nedir?

diye sordu. Çekinmeden:

— Köpek, dedim?

— Köpeğini daha çok seviyor da, seni ihmal mi ediyor?

— Hayır, sayın yargıç... Ce-binde not defteri bulunacağına, elinde küçük bir fino'nun ipini taşıyaydı, nikâh dairesinden çı-kalı altı ay do-madan huzurun-za gelmezdik!

İkinci defa evlenmeye niyetle-nince gözlerimi dört açmıştım. İ-ri burun ikinci plânda kalmıştı. Şimdi köpek en önde yürüyordu. Sizin anlayacağınız damattan ö-nce, köpek ilgilendiriyordu beni. Adnan'ın parası pulu, belirli bir işi yoktu ama, ortalığı birbirine katan, sosyetede fırtınalar yara-tan cins bir Buldok'u vardı! İki senemiz iyi gitti. Köpeğimiz ol-

duğundan eczacının yakışıklı çı-rağı ile gözgöze gelsek, gazeteler-in birinci sayfasında «Sosyete-de büyük skandal!» diye bizden bahsediliyordu.

Birgün köpek sizlere ömür, öl-dü. Kocam yenisini alamadığından aşkımız da kısa bir can çe-kişmeden sonra gözlerini yumu-verdi!

Biz böyle konuşurken açık ka-pıdan bizim Bobi girmişti oda-ya. Bir iki havladıktan sonra, ku-cağıma çıkarak, bağdaş kurdu.

Belkis hanım bir köpeğe, bir de iskele direğini andıran bur-nuna baktıktan sonra, dili heye-candan tutulmuş, sesi titreye tit-reye sordu:

— Bu köpek sizin, diy mi?... Aman ne şeker şey!...

— Evet, dedim, köpek benim! Sonra telaşla cebimden dört tane not defteri çıkardım:

— Bu bakkalın... Bu kasabın... Bu manifaturacının... Bu da... Personel Kanununun ertelenme-siyle çıkmaz ayın son çarşamba-sında elime geçecek zamına da-yanılarak kullanılan kredilerin...

Kapıyı hızla yüzüme çarpıp gi-derken, genç duldan arta kalaş birkaç kelime kulaklarımda yan-kılar yapıyordu:

— Terbiyesiz!... Burnun kırıl-sın inşallah!

Burhan ESEN

✱

San-at

Müdür, hapishanenin en azlı mahkûmlarını hücrelerinde ziya-ret edip, bol bol nasihatte bulu-nuyordu. Sıra hırsızlıktan ha-pishane müdavi-mi olan azlı mahkûna gelince:

— Cezanız bitip de serbest ka-lınca size yardım etmek iste-rim! dedi müdür.

— Teşekkürler efendim! Ama hırsızlık başlı başına bir sanat-tır. Kabiliyet ister.

Talih

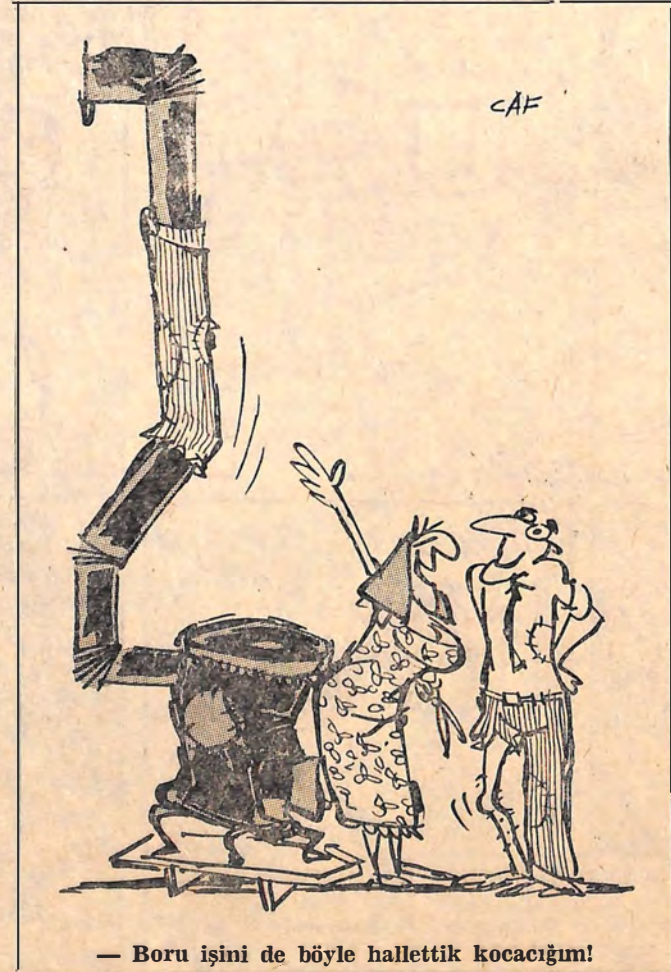
Tarihten bahsediyorlardı:

— Tarihteki erkeklerin en ta-lihlileri kimlerdir?

— Onsekizinci asır sonlarında yaşayan İngiliz erkekleri...

— Neden?

— Neden olacak, karıları evde dır-dır'ı arttırınca, hemen pazara götürüp satarlarmış...

— Boru işini de böyle hallettik kocacığım!

Beklenen kitap:

BİZİM YOKUŞ

Yusuf Ziya Ortaç

Pek yakında çıkıyor

Akbaba

Haftalık Siyasal Mizah Mecmuası

SAHİBİ:

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden: Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer: Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

İDARE YERİ:

Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8-10 Daire: 2. İstanbul
İLAN FİYATI: Kapak içi, san-timi 25 lira, iç sayfalar 40 liradır.

Bu gazete Basın ahlâk yasa-sına uymayı taahhüt etmiştir.

Fiatı: 100 kuruştur.

Milletler Gülüyor

Suç üstü

Adam seyahatten ansızın dönmüştü. Holdé portmantoda gözü, bir erkek şapkasına takıldı. Bu kendisine ait değildi. Bu sırada yatak odalarından şuh bir kadın kahkahası ve nurlıtlar geldi. Ansızın odanın kapısını açtı ve karısını iki metre boyunda, atlet yapılı bir adamın kollarında buldu.

Karısı kocasının gelişinden rahatsız olduğunu hemen ifade etti:

— N'oluyor Jean?
— Şey, dedi koca... Telgrafımı almadın mı? diye soracaktım!...

Çukur

Michel Chrestier İkinci Dünya Savaşı'nda ileri hatlarda çarpışıyordu...

Mermiler altında, bir çukurdan, durmadan ateş ediyorlardı... Birden bölükten bir çavuş yanına kadar sürüklendi, kulağına fısıldadı:

— İki senedir bu kadar çok eğlenmemiştik, değil mi?...

— Takdim edeyim: Arkadaşım Roz... Sakın ayağa kalkayım deme!

Bernard Shaw

Ünlü İngiliz mizahçısı ve piyes yazarı Bernard Shaw'ın bir piyesinin oynandığı gece, halk onu alkışlamaktan yorulmuştu. Shaw, sahnede artistlerin arasında duruyor, seyircilerin hayranlığına teşekkür ediyordu.

Bu sırada galeride bir adam terbiyesizce ıslık çaldı. Böylece alay etmek, bu güzel piyesi beğenmediğini anlatmak istiyordu. ıslık tekrar edilince, Shaw, bir el işaretleriyle halkın alkışlarını kestirip, galerideki terbiyesizce nezaketle seslendi:

— Azizim... Piyesim hakkında ben de sizinle beraberim, ama alkışlayan çoğunluk karşısında elimizden ne gelir?...

Af

Anne, haylaz oğluna çıkışır:
— Sen bir hiçsin! Bir türlü adam olamayacaksın! Senin bir baltaya sap olduğunu göreniyeceğim ama, darağacında galiba...
Baba söze karıştı:
— Haydi canım, bu kadar kötümser olma! Bir bakarsın aştan faydalanır!...

BERNIE

— Anlaşabilmek için her türlü gayreti gösteriyoruz!

KOCAMAN LAFLAR

* Mizah; başkalarının başına gelen her şeyi, ama her şeyi, çok komik olarak kabul eder...

Marcel Acherd

* Kötümser, bir iyimserle üç ay işbirliği yapmış insandır...
Lichtenberg

* Sizler, hep vicdanın insanı ideal bir hayata sürükleyeceğini düşünüyorsunuz ama vicdanın yapacak başka işleri vardır...
İonesco

* Uğrunda adamın can verdiği bir şey hakikat olamaz!...
* İyi olmaktansa güzel olmalı. Ama ne var ki, çirkin olmaktansa iyi olmak çok daha ehvendir!
* Üçüncü kocasını da kaybedince kadının kederinden saçları sapsarı oluverdi...

Oscar Wilde

* Zeki kuş alçaklarda uçar ve çalı diplerinde gıda arar, daima yükseklerde ve güneşe karşı uçuşaydı, kartal bile açlıktan ölürdü.

Landor

* Sabır acıdır, meyvesi tatlıdır.

Gülistan

* İstidat, gizli gizli; karakter ise dünyanın gidişine göre teşekkür eder.

Goethe

Yazısız

Ehliyet

Trafik memuru, araba kullanan kadının yanına gitti:

— Kırmızı ışık yandı, görmüyor musunuz madam? Ehliyetinizi lütfen!

Madam:
— Bana şaka mı yapıyorsunuz memur bey? dedi. Geçen sene den beri polisün bana iade etmediği ehliyetimi size nasıl gösterebilirim?

***

Bilmece

— Olive sana bir bilmece sorayım mı?

— Sor bakalım!

— Öyleyse beni iyi dinle! Kadınınla gazete arasında ne fark vardır?

Olive düşündü taşındı:
— Vallahi bilemiyordum! dedi. Söyle cevabı bakalım Merius!

— Çok basit: Paramparça edilmiş bir gazete kadınları ilgilendirmez! Değil mi? Ama paramparça edilmiş bir kadın bütün gazeteleri ilgilendirir...

— Sana patronun hoşuna git dedimse böyle giyin demedim!

Sıskalığın tarifi

Meşhur Fransız aktrisi «Sarah Bernard» ne kadar zayıfsa, adası «Tristan Bernard» da o derece şişmandı.

Sarah Bernard nerde görünse, herkes sıksa vücudunu gösterip, âdeta alay eder; ama ünlü sahne yıldızı kadın aldırış etmezdi.

Bir gün; şişman Tristan Bernard, onun zayıflığını bir gazeteciye şöyle anlattı:

— Geçende tiyatronun önünde, içinde kimse bulunmayan, bombos bir araba durdu. Bu arabamın içinden Sarah Bernard indi!..

***

Turist

Bir turist İrlanda'da göl kenarında dolaşırken, bir İskoçyalının boğulmakta olduğunu görür. Soyunur ve adamı kurtarır.

İskoçyalı o kadar memnundur ki, elini cebine sokup bir şilling verir turist.

Adam hiç cevap vermeden elini cebine sokar ve İskoç'a altı pens iade eder.

-YOOOK, YENİ TANIDIĞIM BİR ADAMIN EVİNDE GECE KALAMAM!

dünya KARİKATÜR LERİ

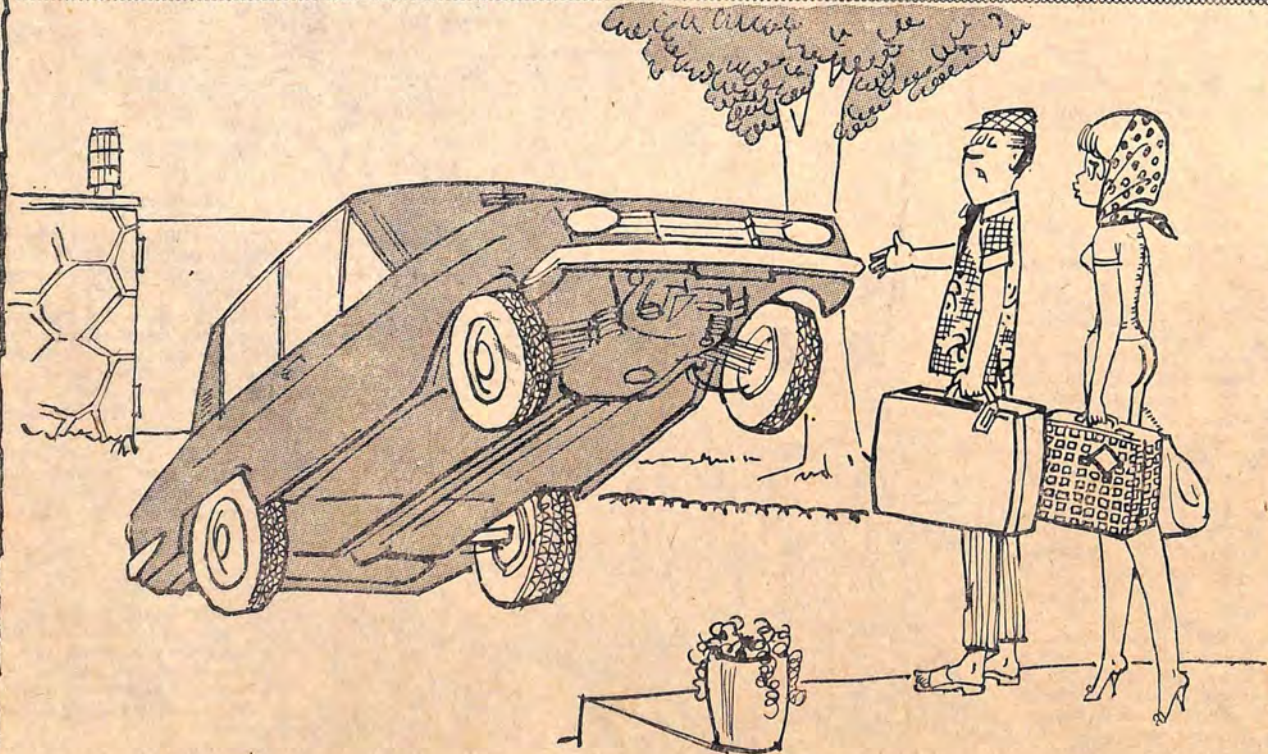
-BAK, HASRETİMDEN SENİ NASIL BEKLİYORUM!

-İSTE SAYIN MÜDÜRÜM, BU SABAH BUNUN İÇİN GEÇ KALDIM!

-ANNEEE...KORKUYORUM!

-GÖRÜYÖR MUSUN ŞU ANNENİ, YİNE BAGAJA SAKLANMIŞ...

Mobiloil

**Mobiloil
SPECIAL**

VURUNTUYU, ERKEN ATEŞLEMİYİ
AZALTIR,

BUJİLERİ TEMİZ TUTAR,

SOĞUKTA KALINLAŞMAZ, SICAKTA
İNCELMEZ,

BUJİ ÖMRÜNÜ ARTTIRIR

MOTORUN HER MEVSİMDE KOLAY
ÇALIŞMASINI SAĞLAR,

AKÜÜN ÖMRÜNÜ UZATIR,

MOTORUN İÇİNİN TEMİZ KALMASINI
SAĞLAR.

YAKIT VE YAĞ SARFIYATINDA EKONOMİ
SAĞLAR,

(Ak. : 3)

Reklâmınızı gazete ve dergilerle
değerlendirin!

**BASIN İLÂN
KURUMU**

Yurt içi ve yurt dışı reklâmlarınız için hizmetinizdedir.

GENEL MÜDÜRLÜK:

Cağaloğlu Türkocağı caddesi No 1 -İstanbul

Telefon : 276600 - 276601

Telgraf adresi : BASIN KURUMU

(Basın : 25094 — 4)

Akhaha

-AYAĞA KALKAYIM DA BAKIN, YENİ ELBİSEMİ BEĞENECEK MİSİNİZ?..

-BİRAZ ISINAYIM, ERKEKLER ATEŞLİ KADINI SEVERLER!

-NE YAPAYIM, HİÇBİR ŞEY BIRAKMAZSAN SURAT ASİYORLAR!

-KUTLU OLSUN, BABA!